

LYŠKÁNORA 69

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Poradostiny 1076

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Hemžení lunaroidů * Tajný deník: 1076 - první část *

* Čtyři nezbytné kroky k očistě Liscannoru * Bolbuchův deník *

Motta tohoto čísla

„...To je teda štatl, ten Liscannor...“

Otakáro Vesta

„...Hobit nemá být nesen, ale hnán...“

Jorchen Kierke

Hemžení lunaroidů

Dwany Růžicka

Sníh přišel letošní zimu brzo, přesto se dobrodruzi, kteří přežili dlouhou severskou výpravu, cítili jako v ráji. Lehké mrazíky nemohly způsobit vrásky na tvářích hrdinů ošlehných ostrým severským víchrem, a když mráz zesílil, nebyl problém ho zahnat pořádným rozpálením domácího krbu nebo zajít do vyhřáté hospody U hrocha na žejdlík teplého piva.

Jak je v Liscannoru zvykem, postaral se starosta o řádnou oslavu Novoroku. Od rána byl připraven program pro děti, které se tak mohly vyřádit ještě více, než obvykle. Postupně se k oslavám přidali i dospělí, jimž se o zábavu starala pozvaná hobitů kutálka, která neúnavně hrála až do samého rána.

Ale jak už to bývá, po čase oslav a veselí následuje čas chmur a temnoty. Stalo se to páteho novoroku, kdy do vsi dorazil elf doprovázející malého chlapce, sotva dovršivšího tučet jar. Chlapec zavítal za starostou Moskytem, jakožto představitelem obce. Ctihodný Gerlrod Moskyt, který se krom starostování v Liscannoru věnuje taktéž práci pro armádu jako odborník na fortifikace, po rozhovoru s chlapcem svolal poradu do hostince. Ve vytopeném hostinci U hrocha pak starosta přednesl, co se od chlapce dozvěděl.

Chlapec se jmenuje Jura Zubka a je členem gwendarronských vlčat, která vychovala mimo jiné i

současného starostu Liscannorského. Chlapci se ztratil dědeček, jistý Ondřej Zubka, penzionovaný velitel jízdních lučišníků, hrdina s vyznamenáním za erkrachtské tažení. Dědeček je jediným příbuzným Jury, jelikož o oba rodiče přišel kdysi na moři, a žije spolu v pronajatém pokoji hostince U supího pařátu. Domů se nevrátil den před novým rokem. Děda jako vysloužilce pobíral penzi a k tomu si ještě přivydělával jako truhlář u mistra Blatiglava v ulici Na Zababči. Malý Jura se tam šel podívat, ale dozvěděl se, že tam jeho děda nikdy nepracoval. To je vše, co malý Zubka vypověděl.

Chlapecova slova potvrdil elf, který ho do Liscannoru přivedl, jistý Zam Hadrigem, soused Zubkových z hostince U supího pařátu. Elf mnohým liscannořanům připadal jako typický povaleč, působil navíc velmi namyšleně, ale jeho řeč byla jasná a výstižná.

Nurnští se rozhodli Zubkovi pomoci, takže došlo k volbě vůdce. Volba dopadla nerozhodně, shodný počet hlasů měli dva družiníci, a sice Gerlrod Moskyt, voják a starosta liscannorský, a Zoltar Zemikosa, veterán družina a známý chlípník, což bylo překvapivé, neboť právě na minulé výpravě byl Zoltar nucen vůdcovství složit. Oba dobrodruzi však dali najevo, že jsou ochotni se vůdcovského postu vzdát ve prospěch toho druhého, vida, kam až upadl velitelský post v Nurnské družině, když se ho zvolení vůdci snaží jako horkou bramboru hodit do rukou někomu jiného. Padaly různé návrhy, jak situaci řešit, včetně dvojvůdcovství nebo metání kostek, ale nakonec došlo k opakované volbě, a v té již zvítězil Gerlrod Moskyt.

Pod jeho velením se shromáždila pestrá směsice tvářů. Povolání válečnické zastupovali krom vůdce dva barbaři, přitroublý Rhak Thogey a Darkal Dorn, jehož nevymáchaná huba chrčila s oblibou urážky na spoludružiníky stejně jako na ostatní, a malý zamlklý hobit Dwany Růžicka. Čech alchymistický zde hájil Zoltar Zemikosa, známý svůdce žen i jiných tvorů. Magii měl v družině na starosti Menhorian NocturnoBlathel, elfí učenec. Barbaři trio doplňoval

Grendell z Erkenu, málomluvný pard, který se k družině přidal náhodou cestou z Kardamu, a už ji neopustil. Nechyběl ani hraničník Jorchen Kierke, známý elfomil a odpůrce hobitů. V této sestavě se družina vydala do Nurnu pátrat po zmizelém Ondřeji Zubkovi.

Pomoc družiníkům nabídl také Zubkovic soused Zam Hadrigem, který byl proto poslán do truhlárny přepstat se na Zubku, jelikož jako soused nevzbudí tolik podezření. Zarna doprovázen neviditelný Menhorian. Zam se setkal s mistrem Blatiglavem, majitelem podniku, ale ten byl značně podrážděný a tvrdil, že starce vůbec nezná, načež elfa vyhodil a na dveře pověsil ceduli 'zavřeno'. "Toho starocha mi byl čert dlužnej", zamumlal si pro sebe Blatiglav domnívaje se, že Zam je již z doslechu. Ten jej však slyšel a usoudil, že zmiňovaný staroch je zmizelý Zubka. V tom smyslu také podal hlášení družině. Nocturno si navíc venku všiml jakéhosi vousáče, který zřejmě truhlárnu hlídá.

Družina založila základní tábor v blízkém hostinci U lišky, odkud byli vypuštěni dva neviditelní zvědové, Zoltar a Jorchen, aby zjistili, zda se do truhlárny dá nepozorovaně dostat. Kierkemu se podařilo dostat se k truhlárně přes dvůr, a zjistil tam čtyři osoby. Krom mistra Blatiglava ještě jakéhosi mladého podobaného člověka, bezuchého kudůka a barbara s dřevěnou nohou.

Zemikosa byl na průzkumu značně déle a vrátil se až navečer. Sledoval vousáče hlídkujícího u truhlárny, odkud se tento vydal do hospody U třešně. Tam bydlela družina lovců hlav, k níž vousáč patřil. Jak bylo zjištěno, sídlí v Nurnu už nejméně dva roky, ale Zoltarovi se nepodařilo zjistit důvod. Z rozhovoru lovců však zjistil, že jim úkoly zadává jakýsi Zacharion. Dalším zkoumáním vyšlo najevo, že Zacharion je profesorem na nurnské universitě zaobírajícím se ochrannými kouzly. Důvod spojení university s nájemnými žoldáky stejně jako důvod sledování truhlárny však zatím zůstaly utajeny.

Vůdce rozhodl nejprve udeřit na truhlárnu. Účast odmítl pouze Blathel, který prý potřeboval odpočinek, a tak odjel do Liscannoru vyspat se. Ostatní se sice trochu divili, proč nepřešpí rovnou v hostinci U lišky, kde byly Nurnskými pronajaty pokoje, ale na elfovy podivuhodné nápady už si zvykli. Na jeho místo nastoupil Zam Hadrigem, který také ovládal základy magie a byl hotov pomoci.

Půl hodiny po půlnoci přešli dobrodruzi zeď na dvůr za truhlárnou. Akce se ovšem neodehrála zcela tak, jak by si Nurnští představovali, a to zejména díky nešikovnosti Jorchenově, který sklouzl ze zdi do jakéhosi starého haraburdí. Rachot a finčení hraničníka snažícího se vyprostit zburcovaly okolí. Z domu se vyřítal mistr Blatiglav a zuřivě se vrhl na dobrodruhy, navíc z kůlny sloužící za příbytek dělníkům vyběhl

barbar se sekerou. Barbar nepředstavoval vážné nebezpečí a byl snadno zabit Thogeyem, ale Blatiglav měl značně tužší kořinek. Brzo bylo jasné, že to není obyčejný člověk, byl to nemrtvý, a to značně houžvavný. Přesto se přesíle čtyři válečníků nemohl rovnat, a byl nakonec Nurnskými rozeskán na kusy, přestože ti si z boje také odnesli nepěkné šrámy. Ostatní dělníci se nebránili a byli proto vzati do zajetí.

Dobrodruzi se urychleně pustili do prohledávání truhlárny. Ve sklepě se Nurnským naskytl odporný pohled na rozkládající se kusy lidských těl visící na háčích, police plné hlav a kotle naplněné lidským tukem. I otrlí dobrodruzi se zakuckali a silný pach rozkládajících se těl jim vechal žaludek vysoko do krku. Přesto nezbylo než sklepení prozkoumat, přičemž byla nalezena hlava identifikovaná jako zbytek Ondřeje Zubky.

Ve sklepě byl objeven taktéž zajatec, hobit představivší se jako Arin, lovec vendig. Blatiglav byl prý vendigo, druh nemrtvého. Samotný Arin byl prý zaměstnancem university, který pomáhal hledat a likvidovat mocné nelidi snažící se splynout s okolím a ohrožující tak spořádané občany. Arin se také hned po propuštění vydal na universitu přivést na místo činu nějaké nadřizené, kteří by potvrdili naléz nemrtvého a učinili patřičné kroky.

Po nějaké době, kterou Nurnští strávili obvažováním ran a podrobným prohledáváním truhlářské dílny a přilehlých pokojů, se znovu objevil Arin a přivedl s sebou muže ve stříbrné zbroji jménem Erich, velitele Komendy Purigatos, což je spolek financovaný universitou k likvidování nemrtvých a jiných nebezpečných magických tvorů. Erich vyslechl Nurnské a ohledal místo činu, načež nechal mrtvolu naložit na brýčku a odvezl je k dalšímu zkoumání. Zajatce odvedl k výslechu.

Zam Hadrigem, který svými kouzly pomohl zdaru akce, byl ještě na dvoře truhlárny vůdcem přijat do družiny. Pak se družina odebrala k Lišce, kde družiníci dalších několik hodin pročítali nalezené písemnosti. Alespoň ti, kteří neusnuli únavou. Mezi papíry bylo mnoho nezajímavých účtů a směnek, zejména věcí týkající se truhlářské dílny. Nejspíše jedinou zajímavou se jevila informace, že Blatiglav před lety přivedl jakousi ženu jménem Lorín do pozhnaného stavu, ale její otec jí zavřel do Slunečního chrámu v Nurnu.

Po té, co si většina dobrodruhů alespoň mírně odpočinula a z Liscannoru se vrátil Menhorian, zavelel vůdce vyrazit na universitu k návštěvě Zachariona. Při návštěvě se ukázalo, že ctihodný kmet je nejen profesorem ochranné magie na universitě, ale také hlavou Komendy. Úkolem Komendy je vyhledávat a likvidovat nemrtvé bytosti, které se pokoušejí nenápadně vmístit mezi obyčejné obyvatele.

Na tomto úkolu úzce spolupracuje s kněžkami ze Slunečního chrámu a kněžkami Matky Nifredil, a také s Kosou, což je státní Kancelář ochrany státních aktivit spadající pod vojsko.

Zacharion byl zjevně potěšen noční akcí Nurnských, jelikož lovci, které najal, nemohli s případem Blatiglavovým pohnout už dva roky. Proto profesor vyplatil dobrodruhům tři tisíce zlatých a rozhodně stál o další služby, které byl ochoten dobře zaplatit. Ctihodný profesor se rozpovídal o jistém Orknejovi ze Slunečního chrámu, který měl vize o příchodu vyššího upíra. V deliriu také spatřil nečistý znak, který měl Zacharion nakreslen. Při porovnání se podivuhodně podobal znaku nalezeným v Blatiglavových písemnostech. Ten zdobil dokument, v němž jistý Hasašmuk, jurista z Ovocného rynku, objednává šedesát rakví pro špitál. Tuto stopu se Nurnští rozhodli dále sledovat, proto výprava opustila universitu a zamířila na Ovocný rynek.

Hasašmukův dům byl skutečně nalezen, a tak se družina stáhla do blízkého hostince U lípy, kde si Nurnští objednali pokoje. Útok byl opět naplánován na noc, a tak se unavení družiníci uložili ke spánku, pouze vůdce Gerllod se odebral oznámit Jurovi Zubkovi smutnou zprávu, že z jeho dědečka zbyla jen hlava.

Když se družiníci večer znovu sešli, aby probrali plán útoku, dozvěděli se, že Zemikosu s Thogeyem v pokoji navštívila jakási průsvitná ženština. Vyšlo najevo, že prošla zdí, načež oba dobrodruhy donutila, aby s ní obcovali, čemuž se podle všeho příliš nebránili. V pokoji po ní zůstal jen plášť, na kterém bylo objeveno další znamení. Zemikosa prohlásil, že to mohla být sukuba, smysl ženina poselství nicméně zůstal dobrodruhům utajen.

Před půlnocí byli vysláni průzkumníci. Podařilo se zjistit, že na vývěsním štítu juristova domu je znamení, což jasně značilo, že dotyčný je ve spolku nemrtvých. Další průzkum nejvhodnější cesty k útoku poněkud zhatil Kierke, který se pokoušel vyškrábat na střechu domu, nicméně sklouzl a zřítíl se dolů. Hluk vyvolal pozornost obyvatele domu, který vykoukl z okna a rozhlížel se po okolí. Skutečnost, že k tomu nepotřeboval světlo, dávala tušit jeho nemrtvou podstatu.

Družiníci počkali, než se situace zase uklidnila, a pak vtrhli do domu skrze vyražené hlavní dveře. Jurista Hasašmuk se ukázal být upírem, žel pro družiníky dost chytrým na to, aby se po zjištění, že na dobrodruhy jeho síly nestačí, proměnil v netopýra a ulétl oknem. Bylo jasné, že tímto jsou Nurnští prozrazeni. To je ale nemohlo odradit od průzkumu domu, v jehož sklepení byli nuceni svěst ještě souboj s několika ghúly a neviděnou hrůzou. V hlídném sklepe ovšem našli rakev plnou hlíny, velkou okovanou knihu Exodus DeKreemonium a další znamení. Krom

toho také vyděračské dokumenty na jistého Barvíka Kvasinku, hostinského od Třešně, který zabil svou ženu. Svědkem události byl jeho syn Hrubíš Kvasinka. To vneslo jasno do otázky, jaktože nebyli lovci sídlící U třešně schopni sehnat jediný důkaz o nemrtvých. Sami byli sledováni.

Družiníci povolali Komendu Purigatos na ohledání upířího brlohu a sami se odebrali do hostince odpočívat, pouze Dwany, Zarn a Jorchen se pustili do luštění podivného obrázkového písma nalezeného na mramorových deskách v upírově domě. Po několika hodinách namáhavé práce se bystrým družiníkům skutečně podařilo text rozluštit. Stálo tam toto:

*Elone Kodeks
Mocenské, silové a ekonomické sdružení humanoidů vycházející z legendy Elone.*

Elone Kodeks vznikl v reakci na vzestup a existenci solaroidů.

Elone Kodeks je jedinou šancí pro minoritu lunaroidů přežít ve stále se zmenšujícím životním prostoru.

Hlavní strategií je infiltrace a parazitace na solaroidech.

Elone Kodeks eliminuje animozitu mezi všemi lunaroidy.

Slávas Elone a synům Múru a Davýru.
Po náročném luštění se družiníci uložili ke spánku naplánovanému do oběda. Dříve vstali pouze Zoltar Zemikosa a Menhorian Blathel, kteří se vydali za hostinským Kvasinkou, a Gerllod Moskyt mířící na universitu.

Barvík Kvasinka se skutečně přiznal k donášení na nic netušící lovce, kterým zapříčinil smrt několika z nich. Stýkal se ovšem pouze s juristou a nikoho dalšího neznal, takže nepřivedl dva vyšetřovatele ani na další stopu. Peněz lační dobrodruzi pak na hostinského udeřili chtějíce po něm peníze, v podstatě tak nahrazující ve vydírání zesnulého Hasašmuka. Nešťastný Kvasinka předstíral, že peníze přinese, ale místo toho odešel do kuchyně, kde se oběsil. Zemikosa a Menhorian tak odešli s nepořízenou.

Špatné zprávy přišly také z university. Do soukromé lázně kouzelníka Zachariona pronikl vodník a utopil ho. Hlídka vodníka sice zabila, ale nešťastnému profesorovi nebylo pomoci. Vodník měl na svém těle vytetovaného smrtihlava, tolik bylo zjištěno ohledáním těla, ale jinak na universitě zavládl chaos.

Po svém návratu rozhodl vůdce provést průzkum do Ostrovní ulice k jistému Archibaldovi, výrobci afrodisiak, jelikož se to jméno objevilo v upírových písemnostech. Průzkumníci sestávající z Kierkeho, Grendella a Thogeye však v kofenářském doupěti nenašli žádné zjevné důkazy o spojení s nemrtvými, pročež se vrátili.

Zatím Gerllod informoval Kosu o dění na universitě a získal několik spolehlivých kontaktů v osobách pokladníka Horácia a Jánuše Loržaka, kvestora adeptů. Také se dozvěděl, že Lorín, bývalá Blatiglavova milénka, si v chrámu ještě před porodem vzala život, takže stopa o možném potomku a infiltraci nemrtvých v chrámu je slepá. Poslední novinkou bylo, že na centrálním hřbitově byla zabita striga. Situace je zjevně vážnější, než se zdálo, a nemrtví se rojí všude.

Jelikož nebylo zcela jasné, pro který špitál byla určena objednávka rakví, rozhodli se Nurnští pro průzkum. Ve městě byly tři špitály, a sice polní lazaret v pevnosti Agerr, špitál Slunečního chrámu a špitál Synů Nifredil. Do posledního, který byl považován za nejpodzřelejší, byli na průzkum vysláni Zemikosa, Blathel a Kierke, ten ovšem neviditelný.

Špitál vypadána první pohled podezřele, veškerý personál působí unaveně a nevládně. Skupinu přijal zástupce chrámu Humpus Reka, což je starý, unavený a krajně podezřívavý a nekomunikativní člověk. Druhým bez zaváhání tvrdil, že juristu nezná, ale byla to zjevná lež, kterou pro zkušené dobrodruhy nebylo problémem odhalit. Podle Blathela byl Humpus Reka někým ovládnut, docela dobře to mohlo být Hasašmukem. Neviditelný Kierke se během rozhovoru s Řekou vydal špitál prozkoumat. Zjistil, že před pár hodinami projelo postraní branou špitálu mnoho vozů, v rozbedlém blátě dokonce našel vlčí chlupy, což naznačovalo možné spojení s lykantropy. Krom toho bylo zjištěno, že k ústavu patří taky blázinec, což je ideální půda pro získávání těl, ať už na jakékoli účely. Z toho důvodu byl připraven plán útoku na špitál, který proběhl po setmění.

Nurnští vlezli opatrně dovnitř, ale ke svému překvapení nenalezli ve špitále žádný personál, jen nemocné. Až po proniknutí do komnat vedení, kde předtím proběhl rozhovor s Řekou, byl objeven Hasašmuk a skupina dalších nemrtvých. Nastala krutá řež, při níž se jeden s netvorů změnil v Gerlloda a nastal mírný problém v rozeznání, který je který. Hnusný měňavec se však co do válečného umění nemohl rovnat důstojníku gwendarronské armády a zkrátka padl. Na mrtvém těle byl jasně vidět znak smrtihlava, takže bylo jasné, že nepadl pravý Gerllod. Kromě smrtelně nebezpečného upíra a několika jeho pohůnků družinu napadli také dvouhlaví psi, ale není větší síly nad Nurnské, a zanedlouho to ve špitále vypadalo jako na jatkách.

Několik Hasašmukových přísluhovačů, jejichž nadšení po pánově smrti značně ochablo, se dokonce podařilo zajmout živých, takže po vyléčení nejvážnějších ran na straně dobrodruhů následoval výslech. Při výslechu bylo zjištěno, že šedesát objednaných rakví skončilo v hostinci U psa, což je doupě vlkodlaků ve starém přístavu. Přednosta zdejšího

špitálu byl zatím člověkem, ale byla plánována jeho iniciace do klanu lunaroidů, což znamenalo nakažení. Družiníci se také dozvěděli, že znak smrtihlava na těle nosí příslušníci takzvané Ekipy smrtihlav, jakýchsi ochránců klanu. Byly také získány informace o dalších členech klanu krom zabíječů Blatiglava a Hasašmuka, mimo jiné je do všeho zapleten též hostinský od Psa Burlak.

Vůdce tedy rozhodl, že družina neprodleně zaútočí na hostinec U psa. Pouze elf Hadrigem odmítl účast, neboť se sotva belhal vyčerpáním, a tak se odebral na pokoj k odpočinku. Cestou dobrodruzi zjistili, že hostinec U třešně hoří. Jelikož býval základním táborem lovců hlav, dalo se předpokládat, že vyprovokovaní lunaroidi na ně zaútočili, považující je za hlavní viníky posledních událostí. Ale jinak si Nurnští požáru příliš nevšimli a mířili ke Psovi.

Hostinec, smrdutá špeluňka ve sklepení, byl krátce po půlnoci obklíčen, načež byl vydán povel k útoku. Zařízení sestávalo z jediné místnosti nacpané rakvemi, ale krom toho byl také plný lykantropů, a sice vlkodlaků, krysolaků a medvědlaků, které vedl zcela bílý vlkodlak. Čtveřice Nurnských válečníků se jako lavina vrhla na nepřátele podporována střelbou ostatních. Jen Menhorian Blathel stál na místě a koulel očima soustředěním, když tu se náhle ozvala rána a elfa srazil k zemi záblesk, který však jakoby vyšlehl z jeho těla. Ostatní družiníci se s dlaky rychle vypořádali, jen Kierke měl dost práce s odborným léčením utržených zranění, neboť panovaly obavy, aby se do ran nedostala lykantropi infekce.

Došlo i na ošetření Menhoriana, který prý hlásil, že na kteréhosi nepřítele se nemá útočit, jelikož proti němu používal jakousi duševní moc. Ukázalo se, že ostatní dobrodruzi dílem nic neslyšeli, dílem nepochopili důvod nebo nepoznali dotyčného. Očouzenému mágovi bylo doporučeno, aby se vyšetřil takových nebezpečných aktivit v nepřehledném boji, a ten se raději uložil k odpočinku. Stejně učinili i ostatní, jen hlídka zůstala připravena, pokud by do lykantropiího brlohu přitrhla nějaká návěstěva.

A skutečně, když měl hlídku Jorchen Kierke, zahlédl za dveřmi nějaký pohyb. Vyběhl tedy ze dveří, kde spatřil malou postavu připomínající jakéhosi syslodlaka, která se dala na překotný úprk. Hraničník jí ovšem několika kroky dohonil a dvěma přesnými seky mečem skolil k zemi. Zde zjistil, že se jednalo jen o hobita navlečeného v jakési vypelichané kožešině, zjevně nemotorného zvěda od lovců. Naštěstí v noci v temné uličce nikdo nic neviděl, tak Jorchen odtáhl mrtvolu do lokálu k hromadě pobitých lykantropů, aby na ulici nebudila nežádoucí pozornost.

Ráno byl hobit Arin vyslán na Komendu Purigatos ohlásit novinky. Po půl hodině se vrátil s

tím, že nad městem byl spatřen upír, který přistál kdes v šedově, což je nedaleko. Zároveň byl vyzlán Zemikosa a Thogey vyjednávat s lovci, kteří by přeci jen mohli mít nějaké další informace. Dozvídají se, že lovci byli v noci při útoku Ekipy smrtihlav zcela rozprášení a přežili jen čtyři. Zatím netušili, že jeden z nich padl při průzkumu hostince U psa pod maskou syslodlaka. Sdělili Nurnským, že upír se jmenuje Burzak Létavec, a dokonce věděli, kde sídlí, ale to hodlali vyměnit za koš hlav utatých lykantropům. Zjevně prodávali hlavy ulovených lunaroidů komendě, a chtěli si je ještě přivydělat.

Vůdce ovšem rozhodl, že peníze za hlavy vyinkasuje družina, takže uřezané hlavy byly naloženy do nůše, a ta na záda Rhaka Thogeye, který byl se Zemikosou a Arinem vyslání na komendu, ostatní se odebrali k Lípě. Kupodivu však k Lípě po chvíli dorazila trojice vyslanců doplněná dvojicí lovců, člověkem s kníry a elfem v múrmačím plášti, kteří se představili jako Čihurin a Jahmá. Družina ze sledování lovců věděla, že naživu zůstala ještě jedna lovkyně, kterou tušili neviditelnou poblíž. Lovci žádali tři tisíce zlatých za informaci, kde se skrývá Burzak Létavec. Evidentně se ho též pokoušeli ulovit, leč neúspěšně. Po rozprášení jejich tlupy se chtěl zbytek zjevně stáhnout pryč z města alespoň s nějakou kořistí. Numští ovšem s vysokou cenou nesouhlasili, a dohadování o ceně úspěšně pokračovalo až do chvíle, kdy se do rozhovoru vložil Rhak Thogey, který prozradil, co nese v nůši. V ten okamžik se v síni zhmotnila ona lovkyně ozbrojená sítí a trojzubcem žádající hlavy. Dobrodruhem se ovšem podařilo situaci uklidnit, lovkyně nakonec odložila trojzubec a představila se jako Šída. Družinici nakonec odevzdali lovcům několik hlav za informaci, že Burzak Létavec sídlí v nurnském starobinci a je upírem z ekipy. Lovci dokonce věnovali Nurnským pergamen s vypsáními démonickými symboly, kterými se rozlišují členové klanu řídící se kodexem.

Družinici se rozloučili s lovci a vyrazili směrem do starobince. Nedošli tam však, neboť je cestou napadl okřídlený upír, zjevně Burzak Létavec, podporovaný hejnem netopýrů a několika nemrtvými. Došlo k boji přímo na ulici a za bílého dne, čehož se dosud družina snažila vystříhat, ale nešlo jinak. Burzak byl i se svými noshledy poražen a jejich hlavy skončili v Thogeyově nůši.

Dobrodruzi po zlikvidování Létavce zatím odložili průzkum starobince a vydali se ke Psovi, který již obsadila Komenda Purigatos. Rozhovor s Erichem a Horaciem ovšem nepřinesl žádné nové informace, tak družinici jen předali hlavy a vyrazili ke starobinci. Erich jim přidělil posilu v podobě jistého Zanzila, zabíječe strig, který jednu ulovil na centrálním hřbitově. K družiníkům se také opět přidal odpočatý Zarn.

Blížilo se poledne, když Numští dorazili ke

Starobinci. Budova je velmi stará a zchátralá a dvůr je obehnaný vysokou kamennou zdí. Všude je cítit plíseň a staroba. Arin se rozhodl vylézt na zeď, ale když dosáhl vrcholu a podíval se přes, zřítíl se náhle v bezvědomí k zemi. Družiníkům se přes veškerou snahu nepodařilo hobita probudit, prodo byl učiněn další pokus. Kierke udělal Moskytovi stoličku, a ten nahlédl přes zeď. Odtud ohlásil množství nemrtvých a mumií pohyblivých se po dvoře. Blathel na to prohlásil něco o spojitosti mumií s Arinovým bezvědomím a vytáhl z baťoahu jakýsi ohmataný svitek, který nahlas přečetl. Slova byla nesrozumitelná, a tak někteří družiníci s podivem pohlédli na potrhlého elfa, ale Zemikosa ozřejmil, že je nyní družina chráněna před nemrtvými. Moskyt na to zavelel k útoku a spolu se statným Dornem s rozběhli proti bráně, která zakrátko povolila.

Dvůr se jen hemžil nemrtvými. Bylo zjevné, že většinou se jedná o původní chovance starobince. Stařeny a starci proměnění v zombie a další nemrtvé se belhavě potáceli po dvoře a kývali pařáty směrem k Nurnským tušice v nich čerstvý zdroj potravy. Přes jistou ochranu získanou svítkem se družinici rozpadli na bojující skupinky. Mohli za to zejména podivní kožnatí netvoři s dlouhými hákovitými pařáty, kteří jimi zachycovali dobrodruhy a přitahovali si je k sobě. Brzo nastal na dvoře naprostý chaos, který ještě znásobil Zanzil, který na houv nemrtvých seslal ohnivý déšť. Následně se ozval výbuch a Menhorian Blathel se opět zhroutil očouzený k zemi. Numští válečníci se ale dokázali prosekát valem páchnoucích těl a dvůr byl zakrátko vyčištěn.

Vůdce meškání přikázal udeřit na budovy, aby nedopřál nepřátelům čas k útoku. Uvnitř byl objeven nemrtvý trpaslík, na jehož hrudi bylo vytetováno znamení z Orknejovy vize. To sice některé dobrodruhy překvápilo, mocného upíra si jako trpaslíka nepředstavovali, ale Numští obvykle rychleji jednájí, než přemýšlejí, takže se bez okolků vrhli do útoku. Trpaslík byl mimořádně odolný a vypomáhal si nečistou mocí, kterou několik družiníků ochromil, ale přesto se nemohl rovnat síle Nurnských hrdobců.

Když se všichni probrali, začalo pátrání po tajné místnosti, která byla také záhy objevena, uzavřena závorou zvenčí. Numští vtrhli dovnitř, kde stála zlatá socha. Ta se při spatření vetřelců bouchla do stehén, a v tu chvíli se všechno zlaté v dosahu rozléto směrem k soše, ať už zlatáky, náušnice, prsteny nebo zuby. Letící zlato nehlédlo na překážky, a tak Nurnským krom roztržených toren a kapes či natržených uší a krvácejících dásní přibýlo také několik boulí. Socha zlato jakoby vstřebala a zvětšila se. Jakmile se dobrodruzi trochu vzpamatovali zahájili palbu, ale šípy se neškodně odrážely od pevného zlata. Do boje se sochou se tak pustili dva neohrožení válečníci, Gerlod Moskyt a Dwany Růžička. Za nimi

nastal zmatek, jak někteří dobrodruzi prchali z místnosti a jiní se tam snažili dostat, takže došlo ke strkanici v úzkých dveřích. Vřavou se probil hobit Arin a přikradl se za válečníky se sítí, kterou hodlal na sochu hodit. Právě ve chvíli, kdy se vymrštil do vzduchu vrhaje sít', se do boje rozhodl zapojit také Grendell. Ten ze svého prstenu vyslal směrem k nepříteli několik blesků, jimiž skolil útočícího hobita. Právě ve chvíli, kdy sežehlé Arinovo tělo dopadlo na zem, snesla se jeho vržená sít' na sochu. Zamotaná socha se prudkými pohyby snažila vyprostit, ale této chvíli využila dvojice válečníků a rozsekala jí na kusy.

Bylo dobojováno. Grendell se sice tvářil poněkud zkroušeně z Arinovi smrti, ale na vůdcovy výčitky podotkl něco v tom smyslu, že se tam hobit neměl plést. Následně sbírání zlatých pozůstatků sochy všem zvedlo náladu a v dobrém rozmaru odešli Numští ohlásit úspěch své výpravy na Komendu. Zcela vyčerpání dobrodruzi se pak přesunuli k Lípě, kde únavu zalili několika sudy pěnového moku.

Během oslavy dorazil posel, který odvedl vůdce Moskyta. Ten se vrátil až navečer se zprávou, že na půdě nurnské radnice bude uspořádána slavnost, kde družina krom odměny obdrží i vyznamenání tří svých členů, které on sám navrhl. Těmito členy byli Zoltar Zemikosa, Dwany Růžička a Jorchen Kierke. Zvláště hraničnick neudržel svou radost na uzdě a notně posílen vypitým alkoholem začal křepčit po sále.

Družinici další dny zůstali U lípy a trávili čas odpočinkem a popíjením. Po náročných dnech běhání po Nurnu a lovení lunaroidů si to všichni zasloužili. Pouze vůdce se dostavil na universitu vypovědět Komendě všechny informace, které Numští získali a vybrat slíbenou odměnu.

Po třech dnech došlo k avizované oslavě. Družinici se vykoupali a vyplulovali, aby nedělali ostudu, a dostavili se na radnici. Slavnost byla velmi oficiální, v radniční síni byla přítomna významná nurnská honorace. Starosta Brant Rorejs přednesl dlouhý proslov o zlosynech a hrdinech, načež se tři Numští dobrodruzi spolu s několika dalšími lidmi s university postavili do řady. Starosta Rorejs pak každému potřásl rukou a ocenil jeho zásluhu o blaho Nurnu, přičemž všem zúčastněným udělil čestné občanství města Nurn.

Toho večera došlo k další velké oslavě U lípy. Vůdce Moskyt při té příležitosti oficiálně ukončil výpravu a rozdělil kořist. Při dělení kořisti ovšem vyšlo najevo, že Rhak Thogey, prostoduchý barbar, svévolně uloupil chrámovou kasičku matky Nifredil, do níž zbožní občané házeli milodary. Stale se to ve chvíli, kdy Numští sbírali kořist ve špitále po zlikvidování Hasašmuka. Natvrdlý barbar kasičku rozbil a peníze z ní přisypal na hromadu k ostatním. Z přítomných opilců si ovšem příhodu nikdo pořádně

nevybavoval a zmatený Rhak raději všechno zapřel. Moskyt mu ovšem zjevně nevěřil, takže mu zkrátil podíl na kořisti a ještě nařídil peníze vrátit. O celkové sumě ovšem nepadla shoda, tak byla určena namátkou. Thogey protestoval, ale když vůdce pohrozil, že jinak z pokladu nestane nic, podvolil se a souhlasil.

O několik dní později se všude po Nurnu objevila vylepena takzvaná Rorejsova vyhláška, radními jednomyslně schválený dokument snažící se o omezení kosmopolitních a multikulturních vlivů.

Vyhláška bezpečnosti královského města Nurn

Vázení spoluobčané,

Z moci mi svěřené dávám na vědomost novou vyhlášku bezpečnosti královského města Nurn jednomyslně schválenou městskou radou s účinností od 15.1. 1075 s platností do odvolání. Vyhláška je reakcí na závažné události počátkem roku 1075, kdy došlo k váženému narušení občanského soužití. Na vině je přílišná otevřenost a benevolence společnosti vůči cizím vlivům či jiným podvrtným živlům. Záslouhou pořádkových a armádních složek, univerzitních institucí, studentstva a v neposlední řadě některých uvědomělých Gwendarroňanů se podařilo předejít ztrátám na životech civilního obyvatelstva. Situace vyžaduje různé kroky k preventivním zásahům v naší společnosti. Naše kosmopolitní a multikulturní pojetí všech vnějších vlivů bude muset ustoupit zájmu bezpečí a prosperity nás všech.

Brant Rorejs, starosta královského města Nurn

**** Migrace cizích státních příslušníků na území královského města Nurn***

Každý, kdo nemá gwendarronské občanství a navštíví Nurn bude dotazován či nahlásí:

- celé jméno

- místo narození či občanství

- účel návštěvy

- místo přechodného či trvalé bydliště

- vyznání

(administrativu zajišťují pořádkové síly k.m. Nurn + K.O.S.A., výjimky udělují Královská kancelář a Úřad starosty)

**** Posílení pravomocí institucí a navýšení městského příspěvku***

Armádním pořádkovým silám, K.O.S.A., Komendě Purigátos a Vymítačům z velkého laboratória

- tyto složky mají právo na osobní či domovní prohlídku

- výslechová práva pro důvodně podezřelé pravomocně rozšířena na: magická, medikamentální či práva útrpného

- v krizové situaci právo vyhlásit ‘výjimečný stav’ či ‘zákaz nočního vycházení’
- dozor i zástitu nad složkami přebírá Královská kancelář ve spolupráci se soudním stavem

* Pohřebné

Za zesnulého, který byl zpopelněn žehem, bude pozůstalým vyplacen jednorázový příspěvek ve výši 10zl.

* Oznámení uvědomělých občanů

10 - 1000zl za jakékoli informace vedoucí k odhalení zločinů.

* Městské služby

Příspěvek z městské pokladny 8000zl na údržbu městského osvětlení. Pořet zaměstnanců městských kanalizací (krysaři) stoupl na pět osob.

* Trestní zákoník

Suodní stav bude velmi přísně posuzovat společensky nebezpečné delikty jako jsou: nekromancie, čarodějnictví, zločinné spiknutí či kanibalismus.

V liscannorském hostinci U hrocha toho večera následovala pitka, při níž se o dokomunetu náležitě diskutovalo. Spor byl zejména o to, zda je vyhláška zaměřena výhradně proti nemrtvým a jiným takzvaným lunaroidům, nebo i proti cizincům a nelidem vůbec, jak mnil zejména Kierke, známý odpůrce některých ras. Padlo dokonce několik návrhů, že by dobrým zdrojem peněz bylo udat některé kouzelníky Nurnské družiny za čarodějnictví. Podle vyhlášky se ovšem celá družina pohybuje zjevně dosti za hranou zákona.

O vyhlášce se diskutovalo dlouho, nicméně došlo i na jiná témata. Například elfí povaleč Zarn Hadrigern prozradil, že jeho otec dělá v Trindindolu komisaře. Se svou obvyklou povýšeností ovšem odmítal prozradit podrobnosti, takže se ostatní nedozvěděli, co to přesně znamená. Spekuluující dobrodruzi nakonec došli k názoru, že to bude buď uduvač, kat nebo inkvizitor.

Starosta Gerllod Moskyt se v opilecké pýše pochlubil, že mu byla gwendarronskou armádou nabídnuta funkce polního smírčího soudce. V době válečného stavu má prý polní smírčí soudce vystupovat jako neutrální strana ve sporech obviněných vojáků s nadřízenými, nicméně v podroušeném stavu Moskyt nedokázal smysl této funkce ostatním řádně vysvětlit, takže nakonec převládlo podezření, že je to pouhá zašívárna, kterou získal ze známosti.

K ránu ji byli všichni řádně omámeni vypitým alkoholem, takže není jasné, kdo prozradil, že na minulé výpravě na sever byl trpaslík Bolbuch uplacen Zoltarem Zemikosou, aby ho volil a podporoval

jako vůdce. Podle Kierkeho to vysvětluje, proč byla družina naprosto neschopná činu. Ostatní dobrodruhy otupené alkoholem informace nevyvedla příliš z míry. Všichni znali lakotného trpaslíka, u něhož byla většina z nich na vysoký úrok zadlužena. Věděli, že byl schopen pro peníze udělat cokoli. Stejně tak Zemikosova touha po moci a slávě nebyla věcí neznámou.

Když se dobrodruzi nad ránem rozcáhali do svých obydlí, tančily jim kolem hlav neposedné vločky sněhu, pohřbívacíe Liscannor pod poduškou čerstvého sněhu.

Tajný deník: 1076 - první část

Jorchen Kierke

Zima 1076

Bolbuch stále nikde a vesnice chátrá. Tedy pár lidí jej náhodně potkalo, ale prý se s nimi mnoho ne bavil s odkazem, že řeší nějaké závažné záležitosti. Se mnou se tedy nebaví vůbec, dokonce mám pocit, že se mi vyhýbá. Jestli to nebude tím, že mi měl po novém roce vyplatit příspěvek na správu rybníka. Peníze by se mi teď docela hodily. Jsem totiž téměř bez prostředků.

Jinak ve vsi se nic neděje. Scházíme se po večerech v hospodě a rozvíjíme teorie o Bolbuchovi, Kortosu a Trindindolu. A taky, kam vlastně zmizel ten Malwe.

28. traven 1076

Dnes kroll Babrak celý šťastný oznámil, že úspěšně složil závěrečné zkoušky na Nurnské universitě. Byl šťastný, protože je složil s odřenýma ušima, ale to je jedno. Tak jako tak se jedná o ryzí zázrak. Al-Rahem se k němu přidal a společně oznámili uspořádání malé oslavy za tři dny v nurnském hostinci U brku. V hospodě U brku jsem nikdy nebyl.

Rozhodl jsem se, že na rybník ani nesáhnu. Nestaral jsem se o něj ani dříve, ale teď to mohu říkat nahlas. Starosta dosud nezaplátil.

3. předradostiny 1076

Jinak Liscannor je skutečně mrtvý. Nebýt té přeplněné hospody, tak bych řekl, že tady chcipl pes. Už chápu, proč ze starousedlíků, jako je třeba ten divný patron Arkuss Dettor, se stávají tak záhy mlčenliví alkoholici.

Jenomže dnes se přeci jenom něco stalo. Do šenku vstoupil nějaký cizí člověk, což se tady skutečně často nestává. Muž v helmě a brnění, přes něj měl navlečen varkoč. Varkoč byl modrý a na něm znak. Znak mi nic neříkal. Zobrazoval takovou jako mořskou vlnu na zeleném pozadí. Muž se choval velmi vznešeně, tak vznešeně, že i opilý Arkuss Dettor promluvil a řekl: “Zdravíčko, šéfe”. Potom se ale jeho oči opět potáhly kořalečnou mžurkou a vesničan upadl do běžné letargie. A cizák řekl, že hledá Nurnskou družinu, načež kroll Babrak opáčil, že to jsme my.

Voják s vlnou na zeleném poli si objednal pivo a pravil, že o naší družině slyšel, že jsme dobří bijci. Nevím, kde to mohl slyšet, ale spíš si myslím, že ho za námi poslal nějaký dobrák, který se s ním nechtěl bavit. My totiž dobří bijci nejsme. Ten poslední, který Nurnským zůstal, hobit Dwany Růžička, totiž už před časem řekl, že k nějakému dalšímu podniku ho v dohledné době nikdo nepřemluví a že si musí trochu orazit. Což po zkušenostech z Kortosu plně chápu. A ten voják do sebe obrátil korbel a řekl, že by se pro nás našla nějaká práce. Jelikož jsem bez peněz, rozhodně mě to jeho pomalé vyprávění začalo zajímat.

Takže fakta. Chlap se jmenuje Drotek Kornág a není to cizozemec. Jedná se o vyslance Mirellského knížectví. Mirellské knížectví bylo totiž po mallikornsko-gwendarronské válce anektováno Gwendaronem. To knížectví leží blízko lurgrapské pouště a já si uvědomil, že jsme se částí onoho kraje vraceli tenkrát z Kasulu. Byl to takový obyčejný venkovský kraj. Drotek Kornág byl v Nurnu složit daně a při té příležitosti byl pověřen svým pánem najít nějaké levné, ale schopné muže, kteří by si poradili s jeho problémem. Jeho problém se jmenuje “Lapkové”. Dozvěděli jsme se tedy, že kníže je leníkem gwendarronského krále a že v lénu se nachází nějaký Šerrský hvozď. Je to hvozď, ve kterém prý vládne velké šero. Je to tedy temný hvozď. A tím hvozdem od paměti vedla stezka. Jenomže. Jenomže, jak řekl Kornág s bolestnou grimasou ve tváři, se v tom hvozdu rozmohli lupiči. A jak se rozmohli, tak omezili provoz. Z kupecké stezky knížectví plynulo nemálo peněz, protože vybírali tučné mýto v mýtnici na pokraji hvozdu. A omezení provozu na stezce zákonitě vyústilo v omezení příjmů. Kupci kvůli silicím nebezpečí začali jezdit jinudy. A knížeti se problém s lupiči nepodařilo vyřešit. A proto pověřil Kornága a Kornága tedy napadlo, jestli by si Nurnští nechťeli

přivýdlat. Gwendarronská armáda totiž, dle jeho názoru, pro problémy na venkově nemá pochopení. Což je podle mého názoru odvážné říkat takhle nahlas blízko královského města. Stejný názor zastává i mirellský kníže. Mirellský kníže je podle mého názoru dosti troufalý na to, že jeho kraj se stal předmětem válečného vyrovnání. Mám tím na mysli, že relativně před nedávnem stál vlastně na straně nepřítelé.

Ačkoli kníže nedokázal problém vyřešit, informace přeci jen nějaké má. Zjištěno v kostce následující: hlavou lupičů je jistý Raban Šťovík a na jeho hlavu je vypsána poměrně tučná odměna. Šťovík je dezertér z mirellské armády, tedy vlastně v té době z armády mallikornské. Také víme, že armáda bojovala proti odvěkým nepřítelům z Lurgrapsu. Tady mi ale není úplně jasné, jestli oněmi odvěkými nepříteli nebyli míněni spíš Gwendarronští. Ale to, myslím si, dnes už není důležité. Hlavní je, že na rozprášení Šťovíkovy tlupy je vypsána také odměna. A co je nejdůležitější - Raban Šťovík je hobit a v bandě samotné se to hobity jen hemží! V Mirellském knížectví totiž žije silná hobití populace. To jsem netušil a považuji to za velmi důležité. A nakonec Drotek Kornág řekl památnou věc. Totiž, že hobit musí pracovat. To bych podepsal, i kdyby mi užili obě ruce. Musím říci, že pokud jsem předtím poněkud váhal, teď jsem byl skálopevně přesvědčen, že se do Mirellu vydám. Cítím, že můj život dostal zase smysl! Vydám se bit hobity! Jenom je mi líto, že mé svaté činy neuvidí žádný elf. Zarn Hadrigern zůstal v Trindindolu, Worrel Sovák je s podlomeným zdravím upoután na lůžku a Malwe... Ten... No, tak jako tak, prostě zmizel a už se neukázal. Myslím si, že zběhl k divadlu.

4. předradostiny 1076

Vyrazili jsme tedy do Nurnu po nákupech a koupili i mapu Mirellu. Navíc s námi jede Kornág, takže není co řešit žádná dilemata. Jedu na koni, ale ostatní na vozech, které nás přivezly z Trindindolu. Sestava družiny sestává prozatím z Babraka Teufela, Al-Rahema, Otakára Vesty, Jeroma Skulda, Zoltara Zemikosy, trpaslíka Bolbucha a mě. Problém je, že Bolbuch, Zemikosa a Skuld včera něco oslavovali a je jim tak zle, že jsme ani nemohli zvolit vůdce. Trošku troufale, to přiznávám, jsem ostatním řekl, že do zvolení nového vůdce povedu družinu sám. Očekával jsem bouři rozhořčení, ale spoludruzi fakt víceméně, i když trochu rozpačitě, přijali, respektive nevznесли

hlasitých námitek, což je ve výsledku jedno a to samé. Jenom Otakáro Vesta měl ve tváři grimasu, jakou jsem u něj nikdy dříve nepozoroval. Ale co na tom, jedeme do Mirellu být hobity, a já jsem na hobity odborník. O tom nemůže být sporu.

9. předradostiny 1076

Dnes kolem druhé odpolední dorazila kumpanie do Mirellu, který je hlavním městem Mirellského knížectví. Cesta byla nezajímavá, bez mimořádných událostí. Nového víme poskrovnu, snad jen, že kníže se jmenuje Barchta Mirellský a že lupiči vypálili nějakou hospodu U psa. Potom taky vypálili zmiňovanou mytnici, ale ta už stejně pozbyla smyslu, když provoz po stezce je značně omezen.

Mirell, to je takové malé provinční městečko. Prostě venkov. Ani právo hradební nemá. A ve městě stojí hrádek a tam míříme, protože tam bydlí pan kníže Barchta.

Sídlo knížete stráží malá vojenská posádka, čítající s bídou dvacet mužů. Kornág zajistil družině ubytování a odebral se za svým páнем požádat o audienci.

Audience proběhla v síni. Byl v ní trůn a na něm seděl kníže. Barchta Mirellský je čtyřicetiletý muž mě rasy s vizáží elegantního měšťana z provinčního městečka. Ale určitě trpí stihomamem, protože nosí korunu. Kníže Nurnské oficiálně uvítal na svém panství a přiznal, že zlořečený Raban mu léta působí potíže. Tedy od války. Řekl, že lupiči doslova zdevastovali obchodní stezku a obchodníci na ten pád jezdí raději jinudy. To jsme už věděli od Kornága. “Dost by pomohlo vyřešit to nějak”, pravil kníže. Rabana Šťovíka můžeme přivést živého či mrtvého. Je to jedno. Kníže odušil, že Raban bude tak jako tak popraven. Loupežnickovu podobu můžeme nastudovat z plakátů, jimiž je oblepené celé město. Klidně si můžeme nějaký vzít s sebou. Zkoušeli jsme se dohodnout na vyplacení zálohy, ale kníže návrh odmítl. Platba až po práci. Ale vystavil nám knížecí glejt, opravňující každého z Nurnských nárokovat přespaní v kterémkoli domě kterékoli poddanské vesnice. Také jsme vybaveni právem vyšetřovacím včetně příslušných užitých metod. V zásadě jsme tedy oprávněni udělat cokoli pro to, aby byli lupiči dopadeni. Což je, myslím si, glejt velmi důležitý a v dané situaci šikovný. Mám ze zmíněné listiny radost. Obzvláště poté, co kníže dal jasné najevo, že lupiči

mají vazby i na některé vesnice v kraji, si myslím, že nás opravňuje takřka ke všemu. Počkáme na hrádku nějaký čas, jestli nedorazí některý z Nurnských opozdilců. Zvolíme vůdce a strategii. A potom vyrazíme na lov hobitů, na což se tedy, upřímně řečeno, těším jako malé dítě.

Volbu vůdce nebylo vhodné odkládat. Bolbuch řekl, že se cítí být trapslíčím králem a má prý velkou moudrost stáří. Na to Zoltar Zemikosa opáčil, že si všichni máme velmi dobře rozmyslet, koho volíme, a doporučil, aby si druzi vyvolili právě Bolbucha. O tom, že se ti dva spáhli, jsem měl tušení už v Liscannoru. Narážím na událost, kdy se Zoltar skoro zpil do němoty a blábolil pořád o Bolbuchovi, jak je dobrý a že by měl být vůdcem. Nabyl jsem dojmu, že Bolbuch je znovu podplacený, jako tenkrát na severu, a jde tu fakticky o získání nadvlády nad družinou pro Zoltara Zemikosa.

Proběhlo první kolo hlasování a musím říci, že se tutově hojně spekulovalo. Hlasy byly rozprostřeny velmi rovnoměrně a tím pádem se do druhého kola volby neposunuli dva nejsilnější kandidáti, ale hned kandidáti čtyři. A tím pádem nastala paradoxní situace, kdy o vůdci měli rozhodnout pouze odpadlíci z kola prvního, tedy já a Al-Rahem. Kdybych měl volit rozumem, musil bych dát hlas Zemikosovi, stejně jako v prvním kole. V prvním kole jsem se jej ale snažil protlačit dopředu s tím, že bych jej ve druhém nevolil. Šlo mi o to, aby Zemikosa měl svou váhu hlasů za sebou, a stal se zástupcem vůdce, což je, myslím si, pozice, ve které je dotýčný velmi efektivní. Pamatuji na Kardamskou výpravu. Mít však Zemikosa za vůdce, s tím bych mohl mít vážný problém - očekával jsem, že bychom se velmi záhy jako vždycky zhádali. V druhém kole volby užil jsem tedy vylučovací metody. Bolbucha škrtl jsem rovnou - byl evidentně uplacený. Navíc je starý, hluchý, Liscannor dovedl k úpadku a nejnak naložil by s Nurnskými. Zoltara Zemikosa vyřadil jsem taky. Z výše uvedených důvodů a také proto, že úplatkářství, byť je možná jakkoli domnělé, z duše nenávidím. O Jeromu Skuldovi nemělo cenu ani myšlenkou zavadit, navíc jsem si uvědomil, že vypadl už v prvním kole a dále se zřekl hlasování, a zbyl mi Otakáro Vesta a Babrak. Musím říci, že jsem se rozhodoval dlouho, ale představa, že by mi rozkazoval hobit a ještě měl z toho škodolibou radost, byla dostatečným důvodem zvolit Babraka. Vzdělaného krolla, který měl vždycky plné otmeli

řečí, jak by se co mělo udělat. Ať tedy ukáže, co v něm dřímá. A Al-Rahem zvolil stejně. Takže vůdcem se stal Babrak Teufel.

Po vyřčení krollova jména zavládla rozpačitá atmosféra, nejrozpačitéjším zdál se být novopečený vůdce, který jen valil oči a zarytě mlčel. Během této veskrze zmatené doby uzavřel jsem se Zoltarem Zemikosou rukou dáním dohodu o tom, že nepůjdeme proti sobě. Myslím, že to bude potřeba. Sám jsem zvědav, jak dlouho nám to vydrží. Alespoň do té doby, než snad vůdce popadne dech, je to ku prospěchu společenstva.

Zoltar stále rozpačitému a zaraženému vůdci navrhl, aby jmenoval zástupce, který by řešil běžnou agendu. To znamená, jak se zdálo, všechno. Babrak potichu odušil, že si to musí rozmyslet. A Otakáro Vesta, znalec hospod, navrhl, že se přemístíme ke Katapultu. Katapult, to je hospoda ve městě. Ještě je tu v okolí i nějaká hospoda U kozla.

V hostinci U katapultu se zkroumený a letargický Babrak napil piva a řeč se mu částečně vrátila. Nadnesl, že zítra se rozdělíme do libovolných dvojic a rozejdeme se po městě na sběr nějakých informací. A on, vůdce, že to bude z hospody řídit. Někdo namítl, že to je blbost, že dvojice musí být pevně dané, jinak se kdekdo vymluví, že dvojici nenašel a jako bezprizorní individuum skončí v první knajpě. A začalo se tedy chlastat a Zoltar Zemikosa všiml si hospodské děvečky jménem Marka. Myslím si, že jí ještě do večera vlezle do spodnice. Potom mne vyrušil Babrak, když mne přidělil do dvojice k Otakárovi, abych prý nedělal ostudu. Což mne tedy rozčílilo a žádal jsem omluvu a odvolání těch drzých keců. Vůdce svá slova okamžitě odvolal, což mě překvapilo. Nurnská družina se rozpadla stejně rychle jako vůdcova autorita. A to co pozbyl, bylo-li co, snažil se nahradit tím, že všechno platil. Myslím si, že vůdce brzy přijde na buben.

Dohodl jsem se se Zoltarem, že spíše než bezcílně chlastat, pokusíme se zjistit nějaké informace, ať se hneje z místa. Byla to správná volba. Díky Zemikosovu vrozenému talentu pro navazování známostí takřka záhy seznámili jsme se s místním měšťanem a zasedli k jeho stolu.

Zjištěná fakta: V Mirellském knížectví leží jistě Kerstegovu opatství. Žijí zde Kerstegoví následovníci. Kersteg byl někdo, kdo ve spolupráci s někým zahnal nemrtvé z Marivoru. Marivor je

jakási zřícenina. Rozvaliny. Muž pravil, že více by mohl vědět řídící místní školy, ale ten chodí spíš ke Kozlovi nebo k Myši. Myš, to je knajpa s názvem U líné myši. Potom se měšťan opravil, že Líná myš se jmenuje vlastně Veselá myš. Sebrali jsme se Zemikosou ještě Al-Rahema a vyrazili ke Kozlovi. Při odchodu pohlédl jsem letmo na vůdce. Připomínal sesypaný domeček z karet. Seděl jako vytesaný a zíral do protější zdi. Jako by byl neviditelný.

Do lokálu vkračeli jsme naléhavě, bylo kolem desáté večer. Výčepní pravil, že řídící tu dnes nebyl a asi už nedorazí. Přesto, muž se jevil být sdílným a byl podroben vyptávání. Hospodu U psa prý lapkové vypálili před dvěma měsíci. A mytníci vloni na podzim. Rozbílili jsme na stole plakát, narychlo stržený cestou přes rynek. Šklebila se z něj tvář hobita, poněkud připomínající Otakára Vestu. A potom opět díky Zemikosovi došlo na seznámení s knihovníkem. Takový ctihodný pán. Představil se jako jistý Laris Bouchal. Ke Kerstegovu opatství uvedl, že roku 971 došlo k bitvě s nemrtvými. Bitva vešla do dějin kraje jako Bitva u soutoku. O tehdejšího pánovi Marivoru, jistěm Gabrakovi, se říkalo, že hledal nesmrtelnost a své poddané proměnil v nemrtvé. Proti Gabrakovi se postavili gergelští páni. Gergel tenkrát sestával z nezávislých panství. A ta panství se spojila proti Gabrakovi, pánu z Marivoru. A Kersteg, to byl opat, a jeho přítelem byl jistý Kalvon. Theurg. A theurg Kalvon prý tenkrát rozvodnil řeku a opat Kersteg posvětil jejich vody. A ve spojení s gergelskými pány rozmetali nemrtvou armádu Gabrakovu. Všichni nemrtví však nebyli vymíceni. Země kolem Marivoru zůstala prokletá. Je to zlý kraj a nemrtví těmi končinami stále bezcílně bloumají. Řeka Ort je stále posvěcená a nemrtví prý za ni nemohou. Tak praví knihy i svědkové. O tom, co se stalo s Gabrakem, však dle knihovníka knihy mlčí. Podivný příběh.

Také knihovník sdělil, že uprostřed lurgrapské pouště stojí obrovská hrobka. Neví se však, komu byla vystavěna ani komu zasvěcena. Navíc byla před padesáti lety vyrabována. Takže mi vůbec není jasné, proč vlastně knihovník hrobku zmínil, když jsme se původně vyptávali na opatství. A potom zmínil jméno Gynar a že Gynar byl rodově spřízněn. Zřejmě měl na mysli rodové spříznění se zmizelým Gabrakem. Je to asi jedno, protože jde o dávné věci. V roce 1027 spolu ti dva bojovali. Vyřešili prý spor silou. Přišlo mi, že knihovník

místy blábolí z cesty. Ale možná je natolik sečtělý, že mu vše připadá nad slunce jasné, že vykládá ve zkratkách. Nechali jsme si tedy udělat takový historický výtah.

Po porážce Marivoru se tedy nezávislá panství bojující na stejné straně spojila v Gergel. Byl zvolen král, a tím se stal pán z Lurgrapsu. Mirellský pán se vzbouřil a osamostatnil. Pod jeho panství patřil i kraj, zvaný Východní Gergel. Potom ale pán z Mirellu o Východní Gergel přišel. Bojoval totiž s Gynarem, což bylo prý v roce 1027 vyřešeno s různými výsledky. Nepochází mi, jaké řešení může mít různých výsledků. Ale co mi došlo byl fakt, že Gynar byl spřízněn s tehdejší pánem z Mirellu a ne s Gabrakem. Došlo tedy na soupis výčtu Mirellských pánů:

Lech Rozumný (997-1020)
Darall Mirellský (1020-1047)
Charak Mirellský (1047-1065)
Barchta Mirellský (1065-dnes)

Ted' je tedy jisté, že onen tajemný rodově spřízněný byl Darall Mirellský. Co z toho ale plyne, je mi čím dál tím méně jasné. A knihovník řekl, že padla jistá dohoda s Mallikornem, že Mirell dostane zpátky Východní Gergel, pokud se připojí na straně Mallikornu k válce proti Gwendarronu. Mirellští obsadili Východní Gergel, ale během války byli na tomto území rozdraceni a poraženi gwendarronskými vojsky. Mallikornsko-gwendarronská válka skončila smírem, ale ne tak pro Mirell. Mirell byl poražen a anektován Gwendarronem. Na závěr pan knihovník skončil větou, že nejsou žádní svědkové vypálení hostince U psa. Vrátili jsme se tedy k Nurnským podat zprávy.

Nurnská družina zastížena v bujarém a neřízeném veselí. Byl to smutný pohled na vůdce Babraka, stále zádumčivě dřepícího v nezměněné poloze a tiše naslouchajícího Otakáru Vestovi, který do něj hučel, ať alespoň ustaví na papír bojovou formaci družiny. Babrak se evidentně rozhodl pro dnešek nevelet. Dopili jsme, vůdce zaplatil a Nurnští přesunuli se do zámku na kutě. Tedy kromě Zoltara Zemikosa, který se zabýval jinými věcmi. Ty věci se souhrnně nazývaly Marka.

10. předradostiny 1076

Na cimru se Zoltar Zemikosa vrátil až k ránu. Byl v dobré náladě. Podíval jsem se na něj a zeptal se, jestli jo. Řekl, že jo. Holky jsou tu prý jako

křen. “Kozy jak vozy”, shrnul noční povyražení, “Mladý trdlo”.

A také Zoltar přinesl informaci, že místní hobiti Rabana Šřovíka nemají v lásce. Ale jsou i tací, co říkají, že Mirell si bere vysoké daně a Šřovík si bere míň. Což znamená, že počínání loupeživé bandy někteří schvalují. Je mi to divné. Když mi jeden ukradne hodně a druhý méně, přece nebudu mít rád ani jednoho. Divní lidé tady žijí.

Sešli jsme se u snídaně a Babrak Nurnským sdělil, že dokud žijeme všichni, není kam spěchat. Znělo to jako modlitba. Otakáro Vesta přednesl, že vůdce by chtěl vydat prohlášení, ale Babrak Teufel se hobita dotázal, jaké je prohlášení to má na mysli. Oznamil jsem, že Zoltar v noci vysouložil nějaké informace a že rozpouštím svoji dvojici s Vestou, protože vůbec nevíme, co máme dělat. Babrak řekl, že jestli prý někdo chce jít do školy, tak že není žádný problém. Nikdo do školy jít nechtěl. Al-Rahem řekl, že si přeje koupit sudy a hobit Vesta navrhl zvolit výkonného vůdce, načež se Zemikosa optal, zda to znamená také sesadit vůdce. Otakáro řekl, že nechce nikoho sesadit, ale mít ještě jednoho, jakéhosi provozního vůdce. Babrak Teufel se dostal do poměrně silného tlaku, který zřejmě už cítil jako neúnosný, a jmenoval svého zástupce. Mám mi zaskočilo, když jmenoval mě. Pravil, že mi důvěřuje a že udělám jistě to, co by si sám přál. Ale nic navíc. No, abych řekl pravdu, poněkud jsem šíří vytýčeného manipulačního prostoru nepochopil, ale stal jsem se zástupcem, o tom není sporu. A potom Babrak řekl, že vytýčí směr a ideu. Myslím si, že toto výrazivo pochází od Otakára. A Babrak vytýčil směr: ke Psovi a ideu: chceme vyhladit Rabany. Obecněji bych to sám říci nedokázal. Nicméně jako zástupce vůdce spatřuji několik zásadních věcí, které je třeba rozhodnout a stanovit: bojová formace, hlídková strategie, první cíl cesty a způsob, jak na sebe nalákat bandu Rabana Šřovíka. Rozhodneme se ještě před odjezdem, ale můj názor na věc je tento: dojet k spáleništi hospody U Psa. Je to po cestě k Šerrskému hvozdu a kupecké stezce. Obhlédnout místo, a potom projet coby kupecká karavana po kupecké stezce hvozdem. Však oni už se Šřovíkovi chlapi objeví. A během té doby za pochodu striktně držet formaci a v noci držet minimálně dvojčlenné hlídky a ležení na noc zajišťovat všemi dostupnými prostředky. Stačí nám chytout jenom jazyka, abychom se z těch lovených stali těmi, co loví. Ostatní věci počkají. Hlavní naší výhodou spatřuji v

Babrakovu příteli, kterého si přinesl z Nurnské university. Je to havran s červenou čapkou. Připomíná datla. Ten bude našima očima v Šerrském hvozdu. Myslím si, že právě skrze tohoto ptáka si Babrak může vydobýt ve společenstvu značné ostruhy. Také ale může silně pohořet.

Vůbec celá ta vzniklá situace je silně paradoxní. Vůdce vzešlý z taktizování, vůdce s fakticky nulovou podporou. Myslím si, že ono taktizování mělo jeden důvod. Očekávají se problémy a nikdo nechce nést tíhu přímé zodpovědnosti. Na druhou stranu každý chce mít zásadní vliv na rozhodování. A z tohoto dilematu se narodilo dítě. Kroll Babrak. Jako tlustá moucha, třesoucí se v lepkavých nitkách pavoučí sítě, které mylně považuje za vodiče pimprlat. Řekl jsem Babrakovi, že Nurnští jsou jako vlčí smečka. Individualisté, kteří potřebují autoritu. Bez vedení dokáží útočit sami na sebe. Nevím, jestli mě pochopil. Tím, že ihned po oné nešťastné volbě nonšalantně vůdcovství neodmítl, zbylo mu jediné, jak se s novou situací důstojně a se ctí vypořádat. Obstát. A to nebude vůbec lehké.

Zoltar Zemikosa jako první přišel s myšlenkou obrnit vůz a připojit se k nějaké obchodní karavaně. Navrhl, že rozumí truhlářským pracem a s pomocí několika dlouhých prken a hřebů je schopen během tří hodin zvýšit postranice a zbudovat zadní výklopný dekl na pantech. Postací prý, když mu bude k ruce někdo, kdo mu bude podávat nářadí a materiál. Měl v plánu v postranicích vyříznout i střílny a plachtoví vozu uzpůsobit tak, aby bylo lehce zkasatelné pomocí provazu. Otakáro měl sice nějaké námitky ohledně zbytečné práce, která tak jako tak vyjde nazmar, ale většina byla pro a vůdce Babrak se příliš jasně a zřetelně nevyjádřil. Trpaslík Bolbuch, kterému říkáme Dědek, odušil, že je úplně jedno, na čem se dohodneme, ale on sám zná pouze dva stavy - buďto poslouchá nebo udílí rozkazy, ale nic mezi tím. Znělo to zdánlivě odtržené od reality, ale já jsem ho pochopil. Byla to nářčka na Babrakovo mlčenlivé velení.

Zemikosa odkvapil sehnat potřebný materiál a my ostatní rozložení kolem vozu diskutovali, jaké všechny vymoženosti by obrněný vůz měl či neměl mít. Padaly různé proveditelné i neproveditelné návrhy a jak vysněná podoba vozu měnila tvary, na praktického Otakára Vestu padaly mdloby. Také se ukázalo, že k žádné karavaně se nepřipojíme, neboť žádný z kupců není takový

šílenec, aby se vydával napospas nebezpečnoství Šerrského hvozdu, až jsme se rychle musili smířit s holým faktem, že na pouť pojedeme sami. Babrak řekl, že vztah k místním hobitům je takový, že jedná jen a pouze Babrak. Čímž chtěl říci, že s hobity my ostatní nemáme mluvit. Musím se přiznat, že jsem nikdy jednat s hobity neměl v úmyslu. Vůdce také řekl, že to bude pouze on, kdo bude označovat nepřátele. Prý to z nich vyčte. Vzhledem k tomu, že stran družinictva k vůdcovým poznámkám nebylo doplňujících nebo vysvětlujících dotazů, bylo zřejmé, že jej nikdo neposlouchá. Prostě vyrazíme podle plánu a kdo je či není nepřítel, to necháme na aktuálním vývoji situace. Vůdce ještě pravil, že řekne něco, co Otakára potěší. Lenní pán, tedy kníže Barchta, je zaměstnavatel Nurnských. Pokud tedy zabijeme jeho lidi, bude se jednat o poškození jeho majetku. Tomu rozumím. Hobiti jsou knížecím majetkem a neměli by se poškozovat. Jenom si nejsem jist, zda Babrakovo oznámení malého Otakára Vestu skutečně potěšilo.

Cítil jsem, že vůdce žvaní jenom proto, aby nemlčel, a rozhodl jsem se coby zástupce jednat. Vytýčil jsem první cíl - vypálený hostinec U psa. Pojedeme jedním vozem, ostatní věci necháme u knížete. Na kozlíku usednou Al-Rahem s Dědkem. Na voze budou vykonány tři hodiny truhlářských prací za účelem obrnění. Truhlářem stanoven Zemikosa a Babrak úpravy zaplatí ze svého. To poslední jsem nevytýčil - dobrotivý Babrak se sám nabídl. Otakáro opět propadl návalu zděšení a ječel na Babraka, že je hovado a že je vůdce a že to tedy má zastřešovat sám. Úpravy zastřešení vozu si vzal na starost také Zemikosa.

Úpravy si vyžádaly více času, než truhlářský mistr předpokládal, ale v šest hodin večer byly práce prohlášeny za hotové. Bylo zřejmé, že tedy vyrazíme až zítra, ale co na tom. Vůz byl připraven a vypadal víceméně funkčně. Mezi hlavními nedostatky Zemikosa uvedl pouze prohnídlá prkna a hřebíky jako z olova, tedy nepříliš kvalitní materiál. Potom objeven byl nedostatek konstrukční, a to, že u výklopy zadního krytu někdo otočil panty a vyklápěla se tudíž dovnitř. Což znamená, že až se jako lavina pohrme na nepřátele, bude třeba přískokem překonat brlení. Ale jak říkám, šlo o drobnosti.

Jerome Skuld vyslán, aby sehnal nějakou bytelnou truhlici, kterou později naplníme kamením

a štěrkem, a při té příležitosti roztrousil po městě, že v ní bude převážen děsně vzácný tovar. Jak jsme se později doslechli, rozkríkl, že vezeme i drahý hedváb. A potom přišel Zemikosa a řekl, že U myši jsou kurvy. A tak jsme se loudali k Veselé myši, tedy já, Otakáro, Zoltar a Al-Rahem, a průvodkyni dělala svolně Marka z hospody U katapultu, Zoltarova ženská. A U myši se tancovalo a byly tam holky a v osm dorazil i Jerome s Dědkem, už notně nalití bohové vědí odkud, a nakonec se zjevil i vůdce Babrak, když zřejmě zjistil, že u vozu zůstal samotinký. A Nurnským bylo dobře a hráli hru na bohatého Bořimce. To jsem zřejmě nezmínil. Bohatý Bořimec je hra, kterou teď ka hrajeme. Otakáro Vesta je bohatý Bořimec - kupec, který má vůz naložený drahým hedvábem. Kupec, co míří po staré kupecké stezce do Kostence. A my jsme jeho doprovod. Ale ne sluhové, kupecký doprovod. Sluhu bych bohatému Bořimci nehrál. A hráli jsme asi dobře, protože měšťané uvěřili. Varovali bohatého Bořimce před Šerrským hvozdem, ale on byl namyšlený a pokaždé jenom mávl rukou. A v noci jsme přespali na zámku a Zemikosa někde. Vrátil se s kruhy pod očima až nad ránem. Nevím jestli spal u Marky nebo u nějaké jiné. Jak znám Zemikosu, tak ten nevstupuje do stejné řeky dvakrát. Ale fakt nevím. Co se týče ženských, u něj je možné všechno.

11. předradostiny 1076

Začal hon na hobity! V devět hodin nástup před vozem, poslední dodávky. Vůdce Babrak představil svého magického dvojníka. Jmenuje se Karbab. Je tlustý a mlčenlivý. Vůdcovo nastavené zrcadlo. Zemikosa řekl, že by rád viděl Babrakova ptáka na průzkumech. Tedy toho datla. Datel je součástí průzkumného plánu. A vůdce vydal příkaz k odjezdu. Koně zaryli kopyty a těžký vůz se pohnul vpřed.

Cesta k hostinci vedla nezajímavou rovinou, spáleniště objeveno kolem třetí odpoledne. Rozpadlé zdi vypálené hospody dle očekávání nepřinesly žádné nové zjištění.

Ve čtyři vůz skřípavě vplul do příšeří Šerrského hvozdů. Pozoroval jsem zadní výklopnou stěnu a nešťastné panty otočené dovnitř a přemýšlel, nakolik taková prkotná chyba může ovlivnit život toho kterého z nás. Zoltar Zemikosa se s Al-Rahemem vyměnil na kozlíku. Dědek pochrupával a vypadal spokojeně. Kolem páté hodiny objeveny trosky vypálené mytnice, co nám o ní říkali ve městě. Spáleniště už částečně pohltil divoký podrost.

Babrakův magický pták sledoval z ptačí perspektivy terén vpředu a skrze stvořitele promlouval hrubým hlasem s lehkým kuňohorským přízvukem.

V půl osmé Babrak řekl, že asi třista sáhů vpředu leží přes cestu padlý strom. Zastavili jsme vůz. Strom byl poražen čerstvě a záhy vůdce učinil poznání, že kolem v houštích i ve stromech číhá asi dvacet chlapů. Hobitů. Banda Rabana Šťovíka! Nurnští tasili, Zemikosa pobídl koně. Sundal jsem Rúta náhubek a odvázel vodičí šňůru. Mrkla na mě svýma hlubokýma zelenýma očima. Cítila hobity, stejně jako já. Poprvé jsem si uvědomil, že její oči jsou oči Zeleny. Všeopíjající. Čarokrásné. Fascinující.

Lapkové zůstali v úkrytu, ale zaslechli jsme štěknout panovačný rozkaz, ať se vzdáme. Začali jsme rvát a dupat po podlaze vozu. Zase ta hra na bohatého Bořimce. Přehodil jsem Rúta přes postranici a šelma tiše zmizela v lese. Lapkové zahájili palbu, Skuld a Zoltar byli zasaženi. Vůdce Babrak nařídil svému Karbabovi, ať vyběhne a zaútočí. Kolohnát se dopotácel k zadní výklopce a jal se ji přelézat. Poslední, co jsem viděl, byly jeho nohy a tlustý zadek. Pak přiletěly šípky, Karbab se bezduše zhroutil a jeho odulé tělo zatarasilo východ. Potom, jak magický shluk přestal držet pohromadě, počal se kolohnát roztekát a kanul do prachu cesty. Zářící lapač loupežníků dozářil. Asi jsem v deníku nezmínil vznosné funkční označení toho tvora, jímž jej tvůrce obdařil. Zářící lapač loupežníků! Taková blbost! A potom někdo zatáhl za provaz, vozová plachta vylétla vzhůru a už tu nestál doprovod bořimského bohatce, ale Nurnští, ježící se luky se založenými šípy. A šípy létaly z obou stran a hobiti padali ze stromů jako hrušky a odkudsi doléhal řev raněných, trhaných na kusy zdivočelou a k nepříčetnosti vyšílenou Rúta a Nurnští vyskákali přes postranice a za mohutného řevu pálili po každém cíli v dohledu. Kouzelník Babrak zamával pažemi, vyřkl formuli a Zemikosa s Bolbuchem zmizeli. Potom přilétly hořící šípy a plachta se octla v plameni, ale na voze už stál jenom Babrak a koukal. Bylo jisté, že mocně přemýšlí, kde má větší šanci obstát - zda mezi přemýšlení, kde má větší šanci obstát - zda mezi tancíci plameny v hořícím voze, či v nepřehledném terénu hvozdů, do něž se jeho druzi vnořili v roztroušených skupinkách. Dostal jsem strach, aby Rúta nezakousla někoho z našinců, a volal ji k sobě. A potom odkudsi zazněl naléhavý hlas, aby se dostavil stopař. Byl to nepochybně řev Zemikosův. Jenomže já myslel jen na Rúta a na její

oči, stále nepřicházela, ale nakonec se vyplížila z křovin, tlamu zčernalou krví hobitů. Po těle se jí táhly šrámy a vypadala na smrt.

Když jsem Rúta alespoň trochu odpomohl od bolesti, vytahal zalomené šípy a zašil rány, mohl jsem se věnovat plně dění v okolí. Nurnští zatím pod Zoltarovým vedením blízko padlého stromu natahali na hromadu mrtvé. Hromada jednadvaceti nehybných hobitů působila monumentálně. Jejich kosti tu budou práchnivět jako připomínka budoucím generacím. Tedy pokud vůdce nenakáže převoz jejich ostatků do Mirellu. Jerome Skuld se s nadšením zhostil sběru důkazního materiálu a uřezal hobitům torzům uši. A potom prvních dvaatřicet zmuchlaných kůžíček navlékl na provázek a zdál se být spokojen. A pak vyrazili jsme husím pochodem po horké stopě. Pach hobitiny vzlínal z kypré lesní prsti jako z puklého zkaženého vejce. Vnímál jsem jej neomylně, stejně tak Rúta. Zase mne dostihl a pohltil duch hraničnické minulosti. Sledovat hobití stezky umím.

Bohům žel brzy padl soumrak a čtení okrouhlých řápů s propadlými klenbami znemožnil. Nurnští rozbili tábor. Rozdělil jsem hlídky.

12. předradostiny 1076

Hobití stopa částečně vyčichla, ale ne natolik, abych ji ztratil. Poznámka na okraj: dnes je dvaadesáté výročí založení Nurnské družiny. Osloveno bude bojem, to je jisté. V jedenáct hodin objevena zhusta používaná cestička hobitích lumpů. Netřeba již stopovat, cesta je jasně zřetelná. Postavena pochodová formace.

Zanedlouho ozvalo se takové tiché bzum a vylétlo suché listí. Nastražená hobití past spustila a se mnou se zatočil svět. Vzápětí houpal jsem se lapený v síti pět sáhů nad zemí. Ozval se řev, jak loupežníci zaútočili ze všech stran. Svině hobitů! Bezmocně pozoroval jsem situaci z ptačí perspektivy a měl Nurnské, rozpadnuvší se do malých skupinek, jako na dlani. Rúta skočila a zakousla se do prvního hobita. A lapkové zase vřeštěli, ať se vzdáme, a tentokrát zaútočili ručními zbraněmi. Skuld byl tvrdě zasažen, Bolbuch také. A potom se z houští s šíleným praskotem vyřítíl nějaký kroll a zuřivě mával palicí. A děsivý štěkot psů ohlásil, že tento střet bude o poznání tvrdší. Potom něco červeného upoutalo mou pozornost v těsné blízkosti. Byl to Babrakův havran. Posadil se na síť a tak divně na mě koukal. Tvářil se naléhavě. Pátral jsem zrakem po

Babrakovi. Stál tam dole a rychlými gesty paží něco mi naznačoval. Pochopil jsem a oddal se plně havranovi. A najednou jsem stál dole a mohl tasit a přidat se do boje střelbou. Rúta bojovala nebezpečně blízko, měl jsem trochu strach, ale druzi už věděli a dávali si pozor. A potom ten kroll vpravo praštil Bolbucha přes lebku a Dědek se sesul k zemi. Hobití útok se začal pozvolna rozpadat, ale tam u bezdechého Bolbucha se situace vůbec nevyvíjela dobře. Kroll napadl Zemikosu. Soustředili jsme střeleckou podporu tím směrem, ale vždy, když jsem zakládal šíp, pohlédl jsem s obavami směrem k bezvládnému Bolbuchovi. Dědek se ale najednou prohnul a pomalu se posadil. Potom se chytil za srdce a znovu padl. Zdálo se, že ho smrt objímá a zase pouští. Znovu se prohnul křečí a posadil se. Strašlivě slintal, jeho vousy leskly se hlenem a možná i blitkami. Potom příšerně zakoulel očima, toporně se postavil a vrhl se na krolla, který byl zaměstnaný sinajícím Zoltarem. Bylo dobojováno. Zavolal jsem Rútu. Musím říci, že před Nurnskou družinou smekám. Je vzácně sehnáná, navzájem symbiotická a nehaštělivá. Je to až překvapivé, když nemá téměř žádné velení. Možná je tomu tak právě proto. Chlapi si podvědomě uvědomují, jak jsou bez velení zranitelní, a spolupracují a jdou za hranice běžného. Alespoň tak si to vysvětluji. Vždyť zázrak už je jen to, že se na krev nehádám se Zemikosou. Dokonce je mi ten chlapík příjemný - svou živelností, aktivitou, neustálou zásobou nápadů. A taky tím, že pomáhá Dědkovi, aby jako válečník nebyl vpředu úplně sám. A taky jsem rád, že Dědek přežil. I když je to trpaslík.

Srotili jsme se kolem lumpa, který evidentně ještě dýchal. Ze křoví se vyloupl vůdce Babrak a položil mu na hruď kopy na prasata. Když zlosyn provalil oči, vůdce na něj houkl, že jestli se hýbne, tak ho opíchá. Vzápětí byl několika dobrovolníky odzbrojen a spoután. Vzhledem zajatec připomínal zpustlého mnicha a o zběhlého mnicha muselo jít, když častoval Nurnské oslovením bratři. Otakáro Vesta pravil, že existuje takzvaný hobit primitivní, který používá luk, a potom hobit vyspělý, který používá kuši. Myslím si, že je to blbost. Hobit vyspělý neexistuje. Jerome Skuld oznámil, že na hromadu stahal šest hobitů a lapky ostatních ras nechal ležet tam, kde zůstali. A také nahlásil, že tedy na šňůrku navlékl dalších osmadvacet kůžíček.

Výslech zajatce přinesl následující zjištění. V nějakém klášteře mu šlo o život, a proto

uprchl a přidal se k Šťovíkovým lapkům. Oním klášteřem, jak se vzápětí ukázalo, mínil Kerstegovo opatství. Po smrti starého opata se ujal vedení opatství nějaký otec Franius. Bylo to před pěti lety. A brzy se začaly dít divné věci. Divné obřady se prý vedly. Jakým způsobem však byly divné, to neznám. Opat Franius čas od času světlil řeky. Vedl modlitby k Velkému světlu. Co je Velké světlo, neznám. A potom se to prý přestalo dělat, tedy ty věci. Svěcení a tak. Opatstvím šla šuška, že opat a někteří bratři tráví večery ve sklepích. Bratr zajatého mnicha, a teď není zřejmě zda pokrevní či řádový, se do sklepení jednou vydal a nevrátil se. Když se mnich ptal opata, dozvěděl se, že se pohřešovaný bratr vydal do kopců rozjímat. Stalo se to před rokem. Mnich se začal bát. Přespával na půdě. V noci slyšel rány. Dveře jeho cely byly vyraženy, kdosi mu prohledal osobní věci. Proto se rozhodl okamžitě uprchnout. K Rabanovi Šťovíkovi zajatec řekl, že dotyčný organizuje odboj proti knížeti. Kniže totiž utlačuje lid. Vybírá vysoké daně, zabavuje majetek, vyhání lidi z domovů. Kniže Mirellu prý hlásá, že hobití etnikum může za porážku mirellské armády ve válce s Gwendarronem. Gwendarron měl tenkrát pětinašobnou přesilu a byli to právě hobití odvedenci, kteří se vzdali nebo dezertovali. Proto hobití nesou na porážce Mirellu zásadní vinu. Všem hobitům dezertérům nechal kniže zabavit majetek. Tímto způsobem byl zkonfiskován i hostinec U psa. Kdysi hostinec patřil hobití rodině. Jistým Halamkům. A kniže hospodu zabavil a darem věnoval nějakým lidem. Raban Šťovík byl také vojákem Barchtovy armády. Ale potom dezertoval, zabavili mu mlýn, dal se na banditství. A teď žije někde v lesích.

Na přímou Otakárovu otázku, které přesně místo v lesích lze označit za útočiště Šťovíkovy bandy, odtušil ten drzý mnich, že to místo je někde v tomto lese a že les je les. Pohledem na mapu Mirellu jsem si udělal ten názor, že tento les je obrovský a zběhlý mnich nejspíš domníval. Nutno říci, že vůdce Babrak zase propadl podivnému mlčení a Nurnští vzali iniciativu každý do vlastních rukou. A tehdy došlo na výhrůžky, že mnich bude podroben mučení a za každou zamlžující či přihlouplou odpověď přijde o jeden prst. Brzy zajatec podlehl ostrému nátlaku a ubezpečil družiníky, že Nurnské na místo Šťovíkova úkrytu dovede. Je to prý pět hodin cesty hlubokým lesem a sílu celé bandy odhadl na sto padesát mužů ve zbrani. Takové množství hobitů koncentrovaných na jednom místě, to už stálo za hřích. Zajatci byly

rozvázány pracky a dostal za úkol na kus pergamentu načrtnout schématickou mapku lesa.

A potom se Otakáro Vesta zeptal, kde je vlastně Zemikosa. Skutečně, Zemikosu od šarvátky s nepřitelem nikdo neviděl. Zmizel. Vůdce Babrak odtušil, že o Zemikosově zmizení informoval už dávno, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Mám pocit, že si to vůdce jenom pobrukoval v duchu. A od té doby uplynula už dobrá půlhodina!

Vyběhl jsem s Otakárem Vestou a Rúť do křoví, které Babrak označil, a chytil se alchymistovy prchající stopy. Brzy objevili jsme místo, kde se Zemikosa evidentně popral s nějakými muži, hobity. Místo bylo plné krve. A dál už vedly jen hobití okrouhlé řápy, ti muži táhli ve formaci pryč a někteří nesli těžký náklad. Zemikosovo tělo! Vrátili jsme se kvapem pro Nurnské, kteří právě utvořili shluk kolem zajatého mnicha a sprostě na něj vřískali. Ukázalo se, proč. Mapa, kterou onen drzý chlap načmáral, sestávala ze samých koleček. Co kolečko, to jeden strom. “Les je prostě les”, hájil se bandita. Kdyby bylo na mně, namísto bych mu podržl krk. Ale nebyl čas. Drzému mnichovi říkají bratr Ofil.

Ve štrůdlu hnali jsme se vpřed po stopách hobití skupiny. Ani jsem si nevšiml, kdy se objevila ta mlha. Stále houstla, čím déle jsme sledovali vychládající stopu. A potom přilétl šíp a zabodl se do země. Zarazili jsme se. Na šíp byl přivázaný nějaký smotek. Kdosi přečetl obsah lejstra. Byl to list lapků. Navrhovali v něm výměnu zajatců. Kus za kus. Pokud cokoli uděláme bratru Ofilovi, to samé se stane Zemikosovi. Přehráváním v houstnoucí mlze dohodli jsme se na výměně na půli cesty. Oba zajatci vykořčí a na půli cesty se minou.

Bratr Ofil neskrýval škodolibý triumfální úsměv. Vyrázil vpřed. Potom se v dále zhmotnily nejasnější obrysy postavy. Dle příznačně klátivé chůze nebylo pochyb, že jde skutečně o Zemikosu. Potom se minuli. Zamával jsem na druhá posunkem, ať pospíší. Vyběhl. Když udýchaný Zemikosa doběhl, vypustil jsem Rúť. Jenže Zoltar začal řvát, ať padáme pryč, že je jich tam strašně moc. Odvolal jsem tedy Rúť a Nurnští rychlou chůzí pelášili pryč.

Po cestě zkrvavený Zemikosa převyprávěl svůj příběh. Začal tím, že mezi Šťovíkovci je nějaký hobití druid, a v tónu, jakým

to vyřkl, bylo cítit, že ten chlap musí být hodně nebezpečný. Takže popořádku. Při té šarvátce dole v lese, když byl již útok lapků prolomen, několik hobitů se obrátilo na úprk. Zoltar Zemikosa neváhal a jal se je pronásledovat. Mínil je do jednoho pobít, abychom měli víc uší na Skuldově provázku. Jenomže vpadl mezi číhající skupinu hobitů, kteří jej nějakou černou magií srazili k zemi. “Proto jsem taky úplně na hadry”, odtušil alchymista. Potom ho svázali, navlékli na břevno a nesli jako zastřelené prase. Vyhrožovali, že ho sežerou. Dovlekli jej do nějakého ležení, kde tábořilo kolem padesátky hobitů včetně Šťovíka. Byl podroben výslechu. Přesto si prý uchoval svou důstojnost, i když visel na klacku. Vypověděl, že jsme šli po jejich lupu. Ale že jinak jenom projíždíme. Zoltar řekl, že když byl malý, tak něco četl, ale zapomněl co. A taky zapomněl, proč to řekl. Ztratil nit. Takže navázal tam, kde přestal. U Šťovíkovců. Oni jsou prý odboj. Posílali prý lidi do Gwendarronu. Místní kniže je tvrdý na hobity. A hobiti se proto snaží být ve zboji a bojovat proti knížeti. Zemikosa pochopil, že kniže Barchta většinu peněz, které vydře ze svých poddaných, vozí do opatství. A také řekl, že má přeci čich na peníze, že to všichni dobře víme. A Šťovíkovcům řekl, že to celé, co se v lese stalo, to byla jenom náhoda. Prostě jsme se dozvěděli o loupeživé bandě a šli jsme po jejích penězích. Nic víc. A ještě ze Zemikosy vypadlo, že tu mlhu, co zahalila les, udělal ten hobití druid. “Prostě jí udělal”, řekl alchymista a nebyl důvod mu nevěřit. Na první pohled to byl prý takový obyčejný hobití trhan.

A jak jsme tak pospíchali lesem a naslouchali Zemikosovu vyprávění, padla noc. Zalezli jsme do lesa, rozbili ležení. Rozdělil jsem hlídky a Babrakův havran byl usazen na větvi u stezky, aby hlídal, jestli někdo nesleduje stopu Nurnské družiny.

Poznamenal jsem si ale jednu věc. Celá ta událost se Zemikosovým zmizením poukázala na jeden alarmující fakt. Vůdce Babrak vůbec nemá přehled o svých lidech. Zareagovali jsme až po půl hodině. Na takovou tristní neschopnost velení se umírá. Myslím, že tyhle souvislosti Babrakovi vůbec nedocházejí. Má pocit, že situaci bravurně zvládá, když přeci všechno nakonec dopadlo dobře. Ale není tomu tak. Nezvládá nic.

Ještě v noci, za hlídky, dozvěděl jsem se od Babraka, který tu novinu přinesl od svého

havrana s červenou čepičkou, že jak tak seděl černý ptáček na větvi, znenáhla přiletěl jestřáb, usadil se vedle něj, pohlédl mu do očí a potom zase odletěl. Je nesporné, že o nás velmi dobře vědí. A teď vědí, že nám pomáhá pták. Jenom mi není jasné, proč jestřáb nezaútočil. Zbyla by jenom černá hromádka perí a červená čepička.

13. předradostiny 1076

Mám zajímavou příhodu z hlídky, která dokladuje, jak je náš vůdce blbý. Dřepíme potmě a zapraská to v lese. Kanci. Tři, čtyři. Nic divného, když člověk sedí potmě a potichu v lese. A Babrak vyvalí bělma, chápe se kopí a chce alarmovat poklidně oddychující ležení. Tak udělám kš kš a kanci pochopitelně odběhnou. A Babrak se diví, jak je to možné. Myslím, že krollové by neměli žít v civilizaci. Civilizace potlačí jejich přirozené pudy a instinkty. Odrhne je od přírody a zůstanou ztraceni. Jako ten náš Babrak. Ten je ztracený jak hobit v jeteli.

Ráno přesun k pěšině. Mlha zmizela. Šťovíkovci tedy odtáhli. Možná. Na cestě objeveno ohořelé torzo ještě nedávno tak pompézního válečného vozu. Rychlá debata o stanovení dalšího cíle. Naskýtají se tři možnosti - obejít Šerrský hvozď obloukem a učinit další pokus o objevení skrýše Šťovíkovy tlupy, vrátit se na zámek nebo posvítit si na Kerstegovo opatství. Babrak dotlačen k rozhodnutí. Zvoleno opatství. Takže se táhneme po kraji lesa směrem na jih. Navečer, nedaleko od opatství v lese rozbito ležení.

14. předradostiny 1076

Navrženo Babrakovi, aby vyslal havrana na průzkum. Nevím, proč to toho kolovpletence nenapadlo samotného. Brzy zjištěna přibližná rozloha, a v písčité půdě z čar klackem vyvstaly základní obrysy rozložení zahrady, hospodářských stavení, budov, kaple a zanedbaných polí kolem. Klášter je prý vybydlený, nikde ani živáčka. Pole zdají se být osetými naposledy loňského roku. A dle shnilého loňského obilí už nesklizena. Je podivné, proč sem Barchta vozí peníze, když tu nikdo nežije.

Kolem poledního Nurnští vyrázili ve štrůdlu k opatství. Babrak během pochodu ohlásil, že havran zahlédl uvnitř objektu dva mnichy. Jeden prý loupe tuřín a druhý dojí kozu. Takže vybydlený klášter až tak vybydlený není. Dva chlapi a jedna koza nespádli z nebe. Pod palbou otázek, jakže byl

vlastně průzkum havranem proveden, se ukázalo, že havran objekty pouze jednou obletěl, čímž výsledek průzkumu ztratil na jakékoli vypovídací hodnotě. Prostě jdeme někam, kde může být cokoli. Babrak se ještě pokusil svalit odpovědnost na Zemikosu, který mu prý meldoval, ať dá na havrana pozor, že o něj nesmíme přijít. Takže jej nechal provést zfušovaný průzkum a toto je výsledek. Hrůza.

Jménem mirellského knížete zabušili jsme na vrata. Brzy se nám skrze zavřenou bránu dostalo odpovědi, že opat nikoho nepřijímá a ať táhneme, odkud jsme přišli. Ani Barchtův glejt, opravňující Nurnské k čemukoli, cestu neotevřel. Mnich z druhé strany zopakoval předchozí tvrzení. Což se dalo považovat za odmítnutí poslušnosti mirellskému pánu a mohlo zlegalizovat případné krveprolití.

Bolbuch skrze žbrlení chytil mnicha pod krkem a zařval, ať okamžitě otevře. Babrak mě nějakým akademickým kouzlem přemístil dovnitř a už jsem spatřil hlavu Zoltara Zemikosa, jak se sápe na zeď. Mnich začal ječet na poplach. Otakáro Vesta zatím odemkl a odstranil závoru a vrata se otevřela. Nurnští vtrhli dovnitř, obklíčili tu kreaturu v sutaně a Zoltar Zemikosa s děsivě vyvaleným bělmem procedil skrze zuby, že se mu pohrabe ve střevech, jestli hned nevyklopí, kolik je v opatství dalších bratrů.

Jenomže to už se směrem od jedné z budov rozelehl dusot sandálů. A ti mniši už zdálky zcela nemnišsky řvali, ať táhneme, odkud jsme přišli, a že žádným otrapům pomáhat nebudou. Řekl jsem Babrakovi, že jestli ještě někdo cekne, ať táhneme, tak ho sejmu, a navrhl jsem, že by jako vůdce mohl rázně zavelet. Vůdce tedy zavelel, ať nestřelíme. Takže Nurnští sklonili zbraně a osmero chlapů doběhlo a zaútočilo. Nastala řež, při které zřejmě opat seslal nějaké temné kouzlo hromadné zhouby. V kruté řeži vyšlo vcelku rychle najevo, že mniši rozhodně trpí nějakou formou nemrcošství a postup Nurnských, ač nepodložen vůdcovými rozkazy, získal zákonných rozměrů. Trpaslík Bolbuch nečekal na žádné další rozkazy vůdce, stejně žádné nepřícházely, a rozeběhl se směrem k budově. Na zkrvaveném nádvoří zatím ryk boje utichl.

Nevím, co se bude dít dál, ale jedno vím jistě. Vůdce Babrak nejspíš dovůdcoval. Učinil několik velmi vážných velitelských pochybení. Nemohl jsem si nevšimnout mlčenlivých, leč významných pohledů Otakára Vesty a Zoltara

Zemikosa. Dobře vím, že Otakáro od počátku dává najevo, že zvolení Babraka za vůdce Nurnských bylo takřka osudovou chybou, a všemožně se celou dobu snažil Babraka přimět k tomu, aby vůdcovství dobrovolně složil, dokud je čas. Naopak Zemikosa nikdy Babrakovu autoritu neuznal a fakticky ho naprosto ignoroval. Z mého pohledu není ani tak děsivé, že vůdce fakticky nevelí. Vždyť jsem tu já coby zástupce, abych jeho nečinnost nahradil činností vlastní. Děsivé však je, jak Babrak vnímá své okolí. Žije doslova v bludném světě a realie a události vnímá diametrálně odlišně od zbytku Nurnských. Žije v představě, že družině pevně velí a nahlas rozhoduje o všech krocích, které kumpanie podnikne. A potom řekl tu strašnou věc, přes kterou se prostě přenést nemohu. Totiž že mě pověřil, abych jej zastupoval, proto, aby mě měl pod stálou kontrolou. Abych se věnoval rozhodnutím a úkonům, které nemají na výsledek tažení žádný vliv. S tím se smířit nemíním. Babrak Teufel je obyčejný a prachsprostý malweista, a komu není rady, tomu není ani pomoci.

Nurnští se vhrmuli do budovy, odkud zazněl řev Bolbuchův. Trpaslík stál rozkročený uprostřed haly a křičel, kde že se pořád flákáme a že opat zmizel někde v domě. Ani jsem si předtím nevšiml, že se opatovi podařilo uprchnout z boje. Považoval jsem ho za mrtvého. Utvořena bojová formace, ale bez rozkazu jaksi samovolně a podobným samospádem narychlo provedena obhlídka chrámu a objeveny zamčené dveře do sklepení. Někdo odemkl dveře, snad Al-Rahem nebo Vesta, a zkonstatoval, že dveře byly zajištěny zevnitř. A to už se Nurnští hrmuli dolů po vlhkém schodišti a dále chodbou, se zbraněmi vytrčenými v očekávání nepřítele.

A potom chodba ožila jízlivým smíchem a jízlivý hlas křikl, že teď jsme v pasti. Bylo to hlas opatův a všude vůkol zablesklo se jasnými plameny. To představený kláštera zaplavil kumpanii sprškou ohnivých koulí a odevšad vylétlo hejno netopýrů, jejichž šustot a pískot bolestivě bodal v uších. A vzápětí z výklenků vyskákaly podivné bytosti v hábitech mnichů, ty bytosti rozhodně nebyly živé, to ani omylem. Nurnští byli sevrěni do skrumáže těl a zavládl boj muže proti muži; jak řež trvala v čase, kumpanie se postupně roztrhla přibližně na tři části. Musel jsem přezbrojit a Rút mi zatím úspěšně kryla bok, i když krvácela jako zvíře. A potom mumraj vzadu zesílil a viděl jsem, jak se Skuldovi podlomila kolena a mniši obklopili

Babraka. Vůdce Babrak neměl šanci a mniši jej doslova roztrhali. Tím se zadní voj Nurnských úplně rozpadl na padrť. Rozhodl jsem se rychle zalézt do jednoho z výklenků, kde jsem vypil jeden z Vestových lektvarů. Rút byla u konce s dechem. Všiml jsem si, že Otakáro Vesta zazdil zadek a uprostřed mrtviště se docela drží. Bolbuch se rubal vpředu, a i když sám, vypadal že vydrží. Zoltar Zemikosa dělal svým tělem další zeď, pomalu se pohybuji směrem k Bolbuchovi. Už z toho, že užíval krycí taktiky, bylo patrné, že se snaží upoutat na sebe co nejvíc nepřátel, ale docházejí mu síly. Vrhł jsem se na zteč, stejně tak i Al-Rahem, a zaútočili jsme svorně zezadu na Zemikosovy protivníky. Ve třech jsme zlikvidovali a přesunuli se k Vestovi. Bolbuch si zatím poradil s tím nejnebezpečnějším, s opatem, a jeho nohsledy.

A potom provedena okamžitá prohlídka padlých družiníků. Jerome Skuld i vůdce Babrak byli mrtví. Kroll měl úplně roztržený krk. Coby zástupce mrtvého vůdce převzal jsem velení a vydal pokyn k otevírání truhel a rabování. Zoltar Zemikosa posbíral mrtvé netopýry a cpal je do batohu. Podzemí jevílo se takřkajíc vystláno kostmi hobitů. Seznal jsem, že mnohé z kostí vykazují známky ohlodání.

Nalezeny nějaké svitky a písemnosti, o nichž Zemikosa souhrmně prohlásil, že jde o jakési prasárny o krvi. Některé spisky se věnovaly tématu způsobů přeměny nemrtvých užitím alchymistických praktik. Takže si všechno vzal Zoltar s tím, že spisky po večerech prostuduje.

Následovala volba vůdce. Opět ztaktizovaná a opět se družiníci vyblokovali navzájem, takže nezbyl nikdo jiný, než Zemikosa, který tedy vyvolil svého tolikrát zmiňovaného trpaslíka Bolbucha. Takže Dědek je naším vůdcem a já už nejsem zástupce. Zástupcem není nikdo, Dědek prý žádného nepotřebuje. A potom vůdce vyjevil názor, že by se nejrádní vrátil domů, do Liscannoru. Nicméně protest Bolbuch stanovil okamžité cíle: výslechy vězňů, prohlídku opatství. Aha, to jsem zapomněl říci - ve sklepení objevili jsme kobky a v nich čtveřici vězňů. Starého mnicha, dospělého hobita a dvě malá hobiřata - osmiletého kluka a čtyřletou holku.

Vůdce Bolbuch revidoval okamžité cíle a stanovil je znovu:

- 1) Prohlídka vězení. Splněno.
- 2) Výslech vězňů.

3) Rozbití tábora a hlídka ve věži.

Al-Rahem se zeptal, zda je první bod číslo jedna nebo bod číslo dva. Nevím, ale ten nomád mi někdy přijde, že mluví jenom proto, aby něco řekl. A Zoltar Zemikosa při pohledu na ty hobity spratky odušil, že Moskytovici děti jsou hodné. Jinak by ale prý dětem zakroutil krkem. Asi tím chtěl říci, že k dětem obecně nemá žádný zvláštní vztah. Ale řekl to prostě tak, jak mu zobák narostl. Al-Rahem se Zoltarem potom odkvapili na dvůr zamknout bránu.

Následovala důkladnější prohlídka knihovny. Samé bláboly a neřád, točící se kolem věrouky o Velkém světle, které vyžene zlo, a také o boji s nemrtvými.

Později potom proběhl výslech vězně, toho starce. Jmenuje se bratr Soltarius a mnichem v Kerstegově opatství je už bratru šest desítek let. Řekl, že už dva roky hnije ve vězení a vůbec neví, jaký se píše rok. Bolbuch pravil, že se píše rok 1074. Opravil jsem vůdce, že my ostatní už píšeme rok 1076. Tak nevím, jestli mít za vůdce senilního Dědka bylo dobrou volbou. Všiml jsem si, že bratr Soltarius má polámané a sežehlé prsty. Nejspíš pozůstatky mučení. Stařec řekl, že byl v klášteře knihovníkem. Otec Franius prý začal vzývat nemrtvé, ale proč, to neví. Kdysi býval opat normálním mnichem. A Barchta, místní kníže, prý často s opatem jednal. Před opatem Franiusem byl opatem kláštera jistý otec Tarianus. Ten zemřel roku 1071. Zjištěno, že kníže Barchta po válce krutě jednal s hobity. Byl posedlý jejich majetkem. A Raban Šťovík působil v armádě jako velitel zvědů. Jeho úkolem bylo plnit a vypalovat gergelské vesnice. Nesouhlasil s armádním posláním a proto prý dezertoval. Dále zjištěno, že jedinému Barchtovu pokrevnímu příbuznému je devět let a je to levoboček. Za války to prý bylo malé dítě. Pochopitelně. A opat Franius hledal tajemství nesmrtelnosti. Stařec byl tedy odkut z oková a propuštěn na svobodu.

Následoval výslech hobita. Jeho pohled zdál se mi dost vydešený, ale nebyl jsem si jistý, zda díky tomu, že poznal, že jsem hraničník. Hobit se jmenuje Milo Pelíšek, je to vesničan z okolí. Lovce. Živí se lovem kanců a jelenů a mniši ho lapili v lese před dvěma týdny. Ty dvě děti z kobek nezná. Vesnice, ze které pochází, se prý jmenuje Smogril. Hned jsem věděl, že lže. Smogril je hlavní

město Almemaru, v té zemi jsem se narodil. A tak jsem na něj uhořel a on plačky přiznal, že se spletl. Vesnice se jmenuje Smogřany a leží asi šest mil odtud. Milo Pelíšek říká, že vůbec neví, proč ho mniši arestovali.

Děti pocházejí z Trípolan, což je nějaká podobná díra, jako ty Smogřany. Víc nic. Odchyt děti proběhl opět v lese, když byly na jahodách.

Ten Milo se mi vůbec nelíbí. Možná právě proto mi ho dal vůdce na starost. Takže mám vlastního hobita na řetězu, ale myslím si, že Bolbuch si nepřeje, i když to přímo nefel, abych mu ublížil. Přivázal jsem ho na noc k Rút. Pokud se hne nebo krivě podívá, ukousne mu hlavu.

Zabili jsme kozu a upekli ji k večeři. Otakáro Vesta uvařil z žeber polévku. Uřezal jsem z mrtvých dvacet uší a navlékl je na provázek k ostatním. Nevím, jestli jsem to tady zmínil, ale provázek po zesnulém Skuldovi nesu já. Je mi dovoleno hrdě třímat trofeje slavných činů Nurnské družiny! Jsem vlastně takový praporečník a svěcenou mi zástavu budu vždy nést hrdě vytrčenou! Taký jsem uřizl jednomu mnichovi hlavu a donesl ji Zemikosovi. Hlava měla dobře vyvinuté zuby. Zemikosa si to tak přál.

15. předradostiny 1076

Znovu prolezena knihovna. Bratr Soltarius pravil, že zná jisté tajemství. Opat Kersteg se účastnil v bitvě o Marivor, který byl poražen. Stala se však zajímavá věc. Když pánové kraje s družinami pobíjeli nemrtvé, nemrtví se opět zvedali z prachu. Marivor byl totiž jat kletbou a ta kletba pořád trvá. V okamžiku, kdy bylo zřejmé, že boj s nemrtvými je vlastně nikdy nekončící řež, vzdali chrabří mužové obléhání Gabrakovy citadely, zapálili ji a odtáhli. Pak skrze Kerstega posvětili řeky, aby zabránili průniku nemrtvých do obydlených koutů kraje. Ačkoli otec Franius už drahnou dobu řeky nesvětil, účinky starého svěcení sice slábnou, ale stále trvají. A Kersteg tenkrát prý po sobě zanechal něco, co by mohlo kletbu, chránící marivorské ruiny, zrušit. Zanechal po sobě vlastní srdce. Kerstegovo srdce! Je snad ukryto v jakémsi amuletu. A v Gabrakově citadele tenkrát zůstalo všechno včetně zlata. Sice padla za obětí požáru, ale dá se tušit, že skrývala i hluboké katakomby v podzemí. Krev z Kerstegova srdce je třeba donést do citadely. Tak by měla být kletba zlomena. Bratr Soltarius pravil, že by se mělo dát něco o tom

velkém tajemství vyčíst z knížek. A on to musí vědět, vždyť přeci býval knihovníkem! Osobně si myslím, že právě knihovnictví jej přivedlo do klášterních kobek. Otec Franius jistě podlehl stejnému stihomamu jako tenkrát ten Gabrak. Touze po věčnosti, dlouhověkosti, jež přísluší pouze nejelfštějším z elfů!

Milo Pelíšek, ten hobit uvázaný na řetězu, řekl, že děti jsou z Budčevsi. Je to evidentní lhář a mělo by s ním být po zásluze naloženo! Jinak zjištěno, že Trípolany se možná jmenují Přípolany a Smogřany jsou spíš Smokřany.

Zoltar Zemikosa se v důvěrnější chvíle přiznal, že byl kdysi zavřený ve vězení. Prohlásil ale, že se za to vůbec nestydí.

Knihovník Soltarius znovu podstoupil výslech. Zjištěno v kostce, že otce Frania postihl temný duch. Pátral v knihovně, ale mnoho textům nerozuměl. Z doby Franiova literárního bádání tedy pochází vznik neskutečného nepořádku, který knihovnou vládne. Franius a jeho pomocníci po Soltariovi žádali, aby jim texty překládal a vykládal. Což neučinil, a proto byl vězněn a mučen. Ostatní věžňové byli jiné sorty. Jednalo se téměř výhradně o hobitů vesničany a podléhali, jak Soltarius naznačil, značnému cyklení. Téměř rok přicházeli noví a noví věžňové a každé noci byl jeden z věžňů odveden a již se nevrátil. Soltarius vzpomněl, že jednoho dne byl hobitů lov tak úspěšný, že Franiovi muži přivlekli stádo šedesáti hobitů! Každonoční odvedenec podstoupil nějaké strašné mučení, což Soltarius usoudil z nářku a sténání, jež se noc co noc rozléhalo vlhkým podzemím, než utichlo docela. Hobiti byli obětováváni; mělo to nějakou spojitost s obřadem dole u oltáře.

Se Zemikosou odešel jsem prozkoumat oltář, ale nenalezeno nic nového. Plno zaschlé krve, ohlodoné kosti ubožáků odházené ke stěnám. Kostí byly ohryzány nepochybně Franiiovými pomocníky, těmi nemrcouchy s vyvinutými čelistmi. Jak má Zemikosa tu hlavu, co jsem mu onehdá přinesl.

O knížeti Barchtovi Soltarius slyšel mnoho nepěkného, ale pro Nurnské nic nového. O tom vyvlastňování a tak. Ale zajímavé je, že Barchta nepochybně docházel za Franiusem do klášterního podzemí. Soltarius si zřetelně vybavuje opatův hlas, kterak kohosi tituluje “kníže”. O

Barchtově spoluúčasti není pochyb a mirellský kníže se tak pro nás stává nepřítelem číslo jedna.

Co se týče Kerstegova srdce, onoho tajemného a zřejmě i pěkně nechutného artefaktu, Soltarius řekl, že ví, kde je ukryto a že pokud se vydáme do Marivoru, vydá nám jej. Srdce je ukryto někde v podzemí kláštera, v Kerstegově hrobce za kamenem.

Začali jsme se zajímat o účetní knihy, ze kterých bychom mohli vyčíst vazby opatství na další osoby či spolky. Zjištěno však, že účetní kniha vedena v pořádku do doby před dvěma lety. Z haldy zpřeházené dokumentace už vyčteno jen tolik, že Barchta zřejmě opatovi udělil výsadu vybírat v okolí daně ve formě naturálií. Zřejmě šlo o zámysl terorizovat okolní hobitů usedlosti jakýmkoli dostupným způsobem. Otázkou je, kdo při vymáhání desátků dělal mnichům z kláštera ochranu. Zda Barchtovi vojáci, či někdo jiný. A také odhaleny velké a drahé nákupy alchymistických surovin až z dalekého Nurnu.

Vůdce Bolbuch pravil, že nastal čas činů a potvrdil, že kníže Barchta je od této chvíle nepřítelem číslo jedna. Dohodnuto, že Otakáro Vesta se Zoltarem Zemikosou se budou se Soltariovou pomocí věnovat podrobnému studiu textů v knihovně. Bolbuch bude zajišťovat běžné vartovní činnosti a správu věžňů, a já s Al-Rahemem vyrazíme do Šerského hvozdu pokusit se vyjednat rozhovor s Rabanem Šřovíkem. Ve chvíli, kdy Barchta je považován za nepřátelský element, je to právě Šřovík, kdo se stává potenciálním objektem výhodné spolupráce. Naší výhodou je, že Barchta neví, že my víme. A tuto chatrnou výhodu si, dle mého názoru, musíme udržet co nejdéle. Proto jsem navrhl, aby vězni nebyli v žádném případě propuštěni. Nejsem si jist, zda mé důvody byly pochopeny.

Zahájeny přípravy na průzkumnou akci. Dohodli jsme se s Rahemem, jak nejlépe a nejbezpečněji akci provést, a nenechali si do toho Bolbuchem kecat. Bolbuch totiž měl ten názor, že průzkumnou cestu naplánuje snad včetně jednotlivých přestávek na močení a scénáře, kdy kdo co řekne či nikoli. Což bylo nepřipustné. Vyškemral jsem u Vesty dva pergameny a kusuhli, on těmito zbytečnostmi bývá vždy vybaven, a napsal vzkaz pro Šřovíka ve smyslu toho, že chceme jednat s ním a bratrem Ofilem o situaci v této zemi a záležitostech,

týkajících se Barchty a opatství. Pergameny přivázány k šípům. Šřovík stejný způsob komunikace užívá, to víme, takže byla velká naděje, že zafunguje i v tomto případě. A průzkumná dvojice se odebrala do lesů. Plus věrná Rút.

Ve čtyři hodiny odpoledne přiblížili jsme se s Al-Rahemem nadohled ohořelého vozu, kdysi Nurnské válečné chlouby. Někdo jej nedávno odtlačil mimo cestu. Ohledání stop ukázalo, že se jednalo kupodivu nejspíše o Barchtovy vojáky. V Šersském hvozdu vládlo příznačné šero, jak jsme se nořili do hloubi hvozdu ve směru, kterým Nurnští před nedávnem kráčeli vstříc prvnímu setkání se Šřovíkovou bandou a kterým tušena lapčím stezka. Kolem osmé hodiny večerní zahlédnu na pěšině hobit; vystřelen šíp se vzkazem. Ve shodě s očekáváním muž přečetl vzkaz a houkl směrem, odkud šíp vylétl, ať se utáboříme. Byl to ten druid. Ten chlap, co umí přivodit mlhu. Vůbec neměl strach. A potom jej šero hvozdu pohltilo. Zapadli jsme s Al-Rahemem do lesa, rozbalili houně a domluvili se, že v tichosti a bez ohně půlku noci vyčkám na stráží já a potom se vystřídáme.

16. předradostiny 1076

Krátce po rozbřesku probudilo mne z neklidného spánku tiché vrčení Rút. Nebylo pochyb, cítila hobitinu. A potom někdo zvolal: “Nelekejte se, bratři!”. Přišli tři. Bratr Ofil a mlžný druid, ty už jsme znali. A toho třetího, Rabana Šřovíka, poznali jsme z mirellských vývěsek. Skutečně musím přiznat, že Šřovík je vzezřením Otakáru Vestovi velmi podobný. Jak řekl Al-Rahem - je to takový celkem elegantní hobit s lukem. Hezký hobit prý. Podle mého na hobitech není vůbec nic hezkého ani elegantního. Jsou to takoví tvorové. Ale po vzoru svého druha také jsem jej slušně pozdravil a přikázal Rút, aby lehla. Okamžitě uposlechla, ale nemohl jsem se zbavit dojmu, že spíš než mého příkazu zalekla se toho Mlžného.

Rozhovory vedeny byly až překvapivě a nepředpokládaně v poměrně vřelém duchu. Vyjeveno přesvědčení, že se chceme domluvit a také máme co nabídnout. Mezi Nurnskými je totiž několik čestných občanů Nurnských, a pokud by udání Barchtových zločinů v královském městě z úst zmíněných pánů bylo podloženo pádnými a nezvratnými důkazy, byl by Barchtův osud zpečetěn. Jenomže přesvědčivé důkazy zatím, bohům žel, chybí. Nicméně došlo k rámcové dohodě o spolupráci s tím, že bližší podrobnosti

bude nutné dojednat v obsazeném opatství. Zjištěno také, že Šťovík o událostech, netýkajících se přímo Šersského hvozdu nebo Barchty, příliš neví. Ofil potvrdil, že Marivor je prokletý a že Kerstegovo opatství se staralo o svěcení řek. O Barchtově touze po nesmrtelnosti ti muži neví nic.

Šťovík řekl, že na místo konečné úmluvy, do opatství, vyšle bratra Ofila jako svého zplnomocněného zástupce. Řekl, ať vyrazíme neprodleně a že jestřáb bude naším spojením. Jestřáb, to je určitě ten pták, co tenkrát v lese koukal na Babrakova havrana. Je to jistě pták Mlžného. Mlžný se jmenuje Machort. Řekl bych, že Machort nás stejně bude sledovat. Šťovík je velmi obezřetný.

Vedení bratrem Ofilem různými lapčími stezkami a zkratkami, dosáhli jsme my tři okraje lesa nadohled Kerstegova opatství už kolem poledního. Cestou zjištěno pouze to, že knihovník Soltarius tenkrát před dvěma lety zmizel a jeho nepřítomnost opat Franius vysvětlil tím, že prý odjel do Nurnu studovat spisky o nemrtvých.

Vyhnmuvši se z lesa, Al-Rahem ukázal před sebe - brána opatství se otevřela a vypochovali Nurnští. Měli sbaleno. Zřejmě minili přemístit se k vyhořelé mýtnici v lesích, která byla domluvena jako místo náhradního srazu, kdyby se něco zvrlo. Nezvrlo se sice nic, ale vůdce zřejmě usoudil, že v klášteře nadále není bezpečno. Všiml jsem si, že ten hobitů potěr je pryč. Zřejmě je odvedli domů. Takže Barchta možná už ví, že my víme. A ten Milo Pelíšek dostal svobodu. Všiml jsem si, že už nemá řetěz a je ozbrojen. Vůdce řekl, že Milivoj byl přijat do služeb družiny. Tak Pelíškovi totiž říká. Milivoj. Přijat do služeb družiny prý ale vůbec neznamená, že je jedním z družiníků. Takže je to něco jako sluha. Sluha všech. Bolbuch prohlásil, že skvěle čistí boty.

Za zdmi opatství ještě došlo ke krátké rychlé poradě, během níž jsem si od toho hobita nechal vyčistit boty. Vůdce vyslechl všechny strany a rozhodl, že tak jako tak v opatství už není bezpečno a musíme se stáhnout do Šersského hvozdu. Takže nic nebrání tomu, spojit se se Šťovíkem napřímo v plném počtu. Takže teď kráčíme lesem a skrze Ofila hledáme Rabana Šťovíka.

Přesně dle předpokladu jsme byli s Al-Rahemem celou cestu sledováni. Ozvalo se

zapraskání větví a v dohledu mezi stromy jako duchové zjevili se Raban Šťovík s mlžným Machortem.

Schůzka v zásadě nic nového nepřinesla, pouze ujištění o spolupráci a příslib donášky stříbrných šípů, které v nurnské výzbroji citelně chybí. A Šťovík, když uzřel naše profidlé řady, dal nám přidělence. Z toho vyplynulo, že Šťovíkovi muži táboří opodál a přidělenec bude jejich ušima i očima. A taky hlásnou troubou, jak se zdá. Jmenuje se Ajan a pochází z nějakých Ondic. Je to hobit. Jako hobit vypadá a jako hobit se chová. Pokud jsem někdy řekl, že Otakáro Vesta je učebnicově drzý hobit, tak toto individuum vypadlo rovnou ze slabikáře. Bolbuch z jeho přítomnosti doslova oněměl a upadl do nějakého zvláštního letargického stavu, protože jsme si museli velet sami. Takže čistí Milo a ten Ajan dostali příkaz, baflí Soltaria a nesli jej do kláštera. Soltarius je totiž starý a bolejí ho nohy. A my ostatní za nimi. Cestou jsem zřetelně slyšel toho Ajana, jak řekl Soltariovi, že proti mně bojuje. To jako Ajan. Nikdy jsem toho vidláka neviděl, ale on bojuje proti mně. Čímž se fakticky stal mrtvým mužem.

Návrat do kláštera, pátrání po Kerstegově srdci. Hobiti odhrazují hobití kosti u oltáře, kostí je mnoho a Ajan držkuje takovým zvláštním nesnesitelným způsobem. Přistihl jsem se, jak má ruka nevědomky několikrát hrábla po rukojeti biče. Myslím si, že šlo o přirozený reflex. Srdce touží, rozum brání. Bolbuch by to bral jako akt zlovůle, Vesta taky. Zemikosa nevím. To ten Milo, ten aspoň pochopil. Hrabe kosti sousedů a nereptá. Jenom se tak jako blbě tváří. Pořád má v kšichtě takový divný škleb. Smějící se bestie. Takoví jsou všichni. Ale ten Ajan, to je opravdu ukaz.

A potom objevena malá dvířka, taková jako bývají u pecí. Ale byl to vlez do nějaké prostory a Zemikosa tam vlezl a já za ním, a potom i další družiníci, a nakonec i ti dva pomocní hobiti. Zemikosa zředu houkl, že je to kulaté, málo místa. Objeveny sarkofágy opatů a také balvan, který někdo označil za balvan hýblavý. Pod hýblavým kamenem tušili jsme úkryt opatova drobu, tedy onoho Kerstegova artefaktu, který potřebujeme donést do Marivoru.

Opatův drob není drob. Je to šperk. Na řetízku visí červený kámen ve tvaru srdce a uvnitř

toho kamene rudá tekutina skví se. Kerstegova krev! Zoltar Zemikosa šperk zabavil a zavěsil jej na svůj nemytý krk. Musím však přiznat, že krky máme nemyté všichni. A bude jistě hůř.

Pak už jsme čekali na příchod Šťovíkovců s šípy. Rozděleny hlídky na věži. Milo zařizl další kozu a připravil večeři. Musím přiznat, že ve vaření se Milo vyzná. Ale ten škleb, ten má pořád. Škleb má Milo možná proto, že dělá Vestovi sluhu. Po mrtvém Thogeyovi. Hobit hobitu vlkem.

17. předradostiny 1076

Ráno stále po Šťovíkovcích ani vidu ani slechu. Zemikosa s Vestou odešli do lesa na sběr nějakých bylin, co já vím, co ti dva spolu pečou, a já jsem si vzal ležení na povel. V zásadě šlo jenom o to, mít hobity stále na očích. V době mé hlídky předal jsem velení Al-Rahemovi. Al-Rahemovi ten Ajan taky není po vůli, to jsem si všiml. Ale kdybych hobita přetáhl přes lebeň, určitě by se Rahem lekl jako tenkrát v Kortosu, a měl by hádavou. V půl páté večer se vrátili Otakáro se Zoltarem, a kromě náruče kopřiv přinesli tři bažanty a králíka.

Poznamenal jsem si, že družina zažívá morální úpadek, ale už nevím proč. Zřejmě to nějak souvisí s těmi hobity. Tedy souvisí to určitě. A také to souvisí s tím, že jsem tu za elfy zůstal jediný.

18. předradostiny 1076

Otakáro Vesta mi dnes řekl, že jsem individuum a také řekl, že má velké zásluhy v rubání hobitů. Totiž aby bylo jasno - Otakáro se nám hned zrána ožral. Takže měl neustálou potřebu něco sdělovat skrze svoji učebnicově příznačnou hobití tlamu.

Kolem oběda někdo usoudil, že by Šťovíkovci mohli být už v lese. Pomocní hobiti tedy baflí Soltaria a procesí se Soltariem nakráčelo do Šerského hvozdu na místo schůzky. Setkání s Rabanem Šťovíkem proběhlo dle plánu a mezi střelce rozděleno množství stříbrné munice, která se v kraji kolem Marivoru bude hodit. Soltarius pravil, že Kerstegovo srdce je třeba umístit co nejbližší Gabrakovu paláci, čímž měl na mysli marivorské ruiny. Ještě lepší by prý ale bylo umístit klenot vedle Gabrakovy mrtvolky, jež prý dle legendy leží znehybněna. Mrtvolky už takové bývají. Znehybněné. Pokud se hýbou, nejsou to mrtvolky. To se potom jedná o nemrcouchy. A nemrcouchů kolem Marivoru bude plno, to je jisté.

Čtyři nezbytné kroky k očistě Liscannoru

Po přečtení minulé Lyškánory mnou cloumá bezmoc. Že je Liscannor bahnem oblitá díra, kde se obyvatelé šourají v papučích a vyprávějí si o starých dobrých časech nad zvětralým teplým pivem a prázdným talířem v knajpě, která si ani nezasluhuje mít jméno, to jsem věděl už tenkrát v dvaasedmdesátém roce, kdy mě do tohoto bídného koutu světa hra osudu zavála. Od té doby to šlo s vesnicí od desíti k pěti a já si na místní ubohé poměry částečně zvykl a částečně rezignoval. Jenomže co je moc, to je příliš. Varovným znamením je, že si z obce a jejích obyvatel začali tropit posměch už i hobiti, a ve verbálních či písemných projevech na ubohost místa, ve kterém momentálně žiji, poukazují. To znamená, že ukazují prstem i na mne! Liscannor je označován za šatl a z pera hobitích písmáků vycházejí texty, vyjevující děsuplné postřehy a naturalistické obrazy, v podtextu dýšící škodolibým zadostiučiněním. A co je na celé skutečnosti nejvíce alarmující - tyto výpovědi jsou pravdivé. Jsem přesvědčen, že se situací v Liscannoru je třeba něco udělat, a to razantně a okamžitě. Jako hraničník jiných účinných řešení, než těch razantních, neznám. Jsou mnohdy bolestivá, ale očistná. A jsou správná. K očistě Liscannoru je nezbytně nutné provést následujících kroků.

Odvolání liscannorského starosty Bolbucha

Jsou dvě cesty. První cestou je najít nadpoloviční většinu voličů, kteří trpaslíka Bolbucha odvolají. Takové odvolání je okamžitým aktem, nabývajícím právoplatnosti ve chvíli vyslovení nedůvěry. Druhou cestou, která má velkou šanci na úspěch, je podání žaloby u soudního dvora v Nurnu ve věci soudního zbavení úřadu z důvodu neplnění starostenských povinností. Starosta obce je povinen vést evidenci obyvatel a nemovitého majetku na území obce, vyhlášek a obecního účetnictví ve starostenské knize. Je známým faktem, že starosta Bolbuch nevládní ani starostenskou knihu, ani obecní pokladnu, a to je v přímém rozporu se zákony této země. První cesta ke zbavení úřadu je tichá, ale je třeba součinnosti větší skupiny nespokojených obyvatel. Druhá cesta je hlučná, ale k její realizaci postačí jediná osoba, která starostu Bolbucha zažaluje. Osobně preferuji

cestu první, druhé cestě se však nevyhýbám. Výsledkem bude odstranění zásadní překážky bránící rozkvětu obce. Pouze naokraj podotýkám, že trpaslík Bolbuch není úřadu hoden. Vítězství ve volbách založil na nesplněných slibech. Úřad používá jako zdroj vlastních příjmů. Záhadné zmizení obecních listin považuji za pokus učinit skutečnou podstatu věcí nepřehlednou.

Okamžitá volba nového starosty

Starostou obce se musí stát především někdo schopný. Všechna ostatní kritéria musí jít stranou. Doba si to vyžaduje. Před novým starostou bude stát několik zásadních úkolů. V tomto bodu uvedu pouze ty zásadní, o nichž nebude hovořeno dále. Nalezení starostenské knihy či její znovusestavení ze sčítání obyvatelstva a nemovitého majetku, případně s použitím veškerých dostupných zdrojů - historická čísla obecního časopisu, výpovědi pamětníků, aktivní sběr dobového písemného materiálu z půd a sklepů liscannorských stavení. Sepsání starých novinek liscannorských od roku 1071 po současnost a jejich publikace v obecním listu. Vydání seznamu obecních funkcí a jmen osob pověřených jejich výkonem. K tomuto se musí nový starosta zavázat libovolnou, leč zákonně vymahatelnou formou, například časově ohraničenou smlouvou s občany.

Odvolání řídícího obecní školy

Obecní škola dle dostupných pramenů nefunguje řádně od roku 1061 a tento tristní stav je spjat se jménem Griffin Linfalas. Řídící Linfalas je plně zodpovědný za bídnou situaci obecní školy a starosta obce nese přímou zodpovědnost za to, že řádné fungování nevyžaduje. Pokud škola nebude urychleně uvedena do řádného stavu, reálně hrozí, že právo provozovat toto zařízení bude výstavcem, tedy Numskou radnicí, opět odňato. Jsou dvě možnosti - buď chlapsky odeslat Numské radnici žádost o odnětí liscannorského práva provozovat školu z důvodu nedostatku lidských a finančních zdrojů, nebo pověřit řízením někoho, kdo v krátkém čase školu povznesne na původní úroveň. To s sebou ovšem nese zdokumentování všech frekventantů a jejich výsledků od roku 1061 po současnost, a úkol to není rozhodně snadný.

Vyvlastnění hostince U hrocha

Liscannorský hostinec by měl být

středobodem dění v obci, a jako takový plnit svoji roli důstojného a adekvátního ubytování a stravování za rozumný peníz. Hostinec U hrocha je místem, které nám, dobrodruhům, zprostředkovává práci, tedy zajišťuje příjem. Vždyť kde jinde se uzavírají obchody a dohody, než v místním hostinci. Jenomže ta špinavá špeluňka, co stojí na návsi dnes, poutníky odrazuje, a to jak vzhledem, vybavením, personálem a cenami, tak i nabízenými službami. Hostinec je v osobním vlastnictví Nórienských, a tak nezbývá, než jej ve veřejném zájmu vyvlastnit, na což zákony, díky bohům, pamatují. Sice to bude stát nějaké finanční prostředky, ale dle mého názoru finanční újma obci bude vyvážena samými pozitivy. Je na novém starostovi, zda hostinec dále odprodá do soukromých rukou, nebo podrží ve vlastnictví obce.

Ať se situace vyvine tak či onak, je načase, aby každý občan liscannorský veřejně vyjevil svůj názor. Odevzdané mlčení pouze prohlubuje a prodlužuje bídný stav záležitostí obecních.

*Jorchen Kierke
t.č. neplacený dozor
nad liscannorským kalištěm*

Bolbuchův deník

Bolbuch

Bitva zuřila už nějakou chvíli a nemrtví vokolo padli. Ze schodiště se linul smrad, jak hořely spodky i svršky Mila Pelíška. Ty nám ale byly v tu chvíli ukradený, páč ten kostnatý chlap seděl pořád na trůně. Samo sebou, že jsem ho chtěl z toho trůnu srazit, ale bylo mi divný, že se nehejbe. A šípy stfclů se od něj odrážely jako od kamene. Přišel sem blíž a hlavicí šavle toho kostrouna krcnul přes hlavu – a to byla chyba. Projel mnou třes, jak po soudku gořalky a rozklepaly se mi nohy. V tu chvíli mi připadalo fakt jako nejlepší nápad sebrat se a vypadnout. Však mě taky o tom pár dalších přesvědčovalo. Ale Zemikosa, i když se mu třáslы ruce, tej mrtvole na krk navěsil přívěšek se srdcem toho Karstega. No, šickni sme doufali, že ten kostroun je teda ten Gabrak, nemrtvej, kterej tohle místo proklel. Měl velkou korunu na lebce, tak snad jo. Za nim byly dveře do věže, tož jsme si to nejprv namířili nahoru. Tam byl pod šířym nebem plac, na kterým byla negromantská kniha, vycpanej netopejr a pár dalších věcí, samý eklhaft. Tož jsme šli rači do

sklepení, kde sem čul zlato. A taky že jo, bylo to sice stráženy hádankou, ale moje touha po zlatě byla silnější než šecky hádanky světa a tak jsme se dostali do cimry s hromadou pokladů. Začal sem se tím probírat, a tu náhle Jorchen a Rahem, začli se ohánět kolem sebe a svíjet v bolestech. Bylo mi jasný, že to je neviditelná zimomřivost', jaká bejvá na místech s pokladama a tak sem se začal vohánat' a vostatní taky nelenili. Za chvíli, to už Jorchen ležel skoro tuhej a Rahem se tulil v koutě, se vozval Ajan, jakože ten novej hobit. Začal po nás všech mířit kuší a hulákat ať toho ihned necháme, že se nás bojí a jestli v tom budem pokračovat', tak že nás prej vosolí. No, huž se nám dejchalo líp, Rahem si přestál stěžovat, tak mi připadalo dobrý se hobita zeptat, jak to myslí. A on tu kuší nevodložil, navopak, když mu šel Zoltar domluvit, zkusil mu prošpikovat břuch. Tož ho Zoltar učinil vo hlavu kračiho. Aspoň zbyla hobití košile pro Mila Pelíška, kterej se zčistajasna vobjevil tak nahatej, jak ho jeho hobití panimáma přivedla na svět. Takže vod tý doby se s náma zase táhne hobit s holou řit'ou, akorát že má jiný jméno. Doufám, že těm hobitum výtrznostem už je tímhle konec, nerad bych přiděloval zbraně, kerý na mě potom budou mířit. Samo jsme spakovali šhecko zlato, nebylo toho zase až tolik abychom to neunesli. Cestou zpátky sme šli kolem pramenů, a nebejt Otakára a Zoltara, který zase psali nějaký svý kouzelný formulky, zle by se nám vedlo. I tak sme vybojovali jeden boj.

Sedum dní do radostin sme se potkali se Šřovíkovcema a ty nám řekli, že by potřáli doprovodit jejich vyslance do Nurnu, nebo aspoň do Domoviny a že prej za to sou ochotný pustit chlup. No, co bysme se toho neujali, místní kníže pán nám beztak ležel v žaludku, takže sme na to kejvli. A jaká náhoda, sotva sme vylezli z lesa na sever (jakože na cestu, co spojuje Kosteneč s Gwendarronským jihem), natrefili sme na tři chlápky, cestující našim směrem. A jeden z nich nebyl nikdo jinej než Worrel z klanu Sováků, Liscannorskěj vobčan. A s nim nějakěj Korman Zlotě, jeho kolega ze studií, a novej Worrelův sluha, Jakoubek. Zlotě vypadá na schopnýho společníka, jestli bude chtít, vzal bych ho do družiny. Jakoubek a ten hobit Milo budou nejspíš jen náplava, co hned odpadne. Jo a Pelíšek vyřasoval u Šřovíkovců nějaký šatstvo, jinak by s náma nemoh cestovat.

O Radostinách jsme dorazili šťastně do Hamiru. Hobití vyslanci seděli na voze, kterej jsme koupili v první vsi. Rači jsme je nechťeli moc ukazovat, kdyby byli na cestách Marivorský špehové. Nakonec, inkasovali jsme za jejich transport pět tisíc, tak měli nárok na pohodlí. Jenže v Hamirský bráně byl nával – zevrubně tam kontrolovali vozy. No jasně jsme jim řekli, že nic nevezem a hobití byli tou dobou už

neviditelný. Ale vzali si nás stranou, nejdřív myslim Otakára a pak mě. Tak jsem dal s tím vojákem řeč a zjistil jsem že je to nějakěj Markus Ebel, kterej sloužil s Gerllodem u Eriadinejch štitonosů. A chtěl po mě vědět, jestli nejsme ta Numská družina. No bral jsem to jako dobrý doporučení, že se znal s Gerllodem a tak jsem si to nechal převyprávět celý. V Hamiru někdo včera vyhodil do luftu celou hospodu „Statný valach“, a poškodil tím i půlku zbylejš baráků na rynku. Tim pádem jsme se museli ubytovat „U soumara“. Ale ten útok byl směřovanej na generála Humila Bořetuka, kterej taky při tom zarval. Tenhle Bořetek by velitelem vojsk v celý oblasti a byl náramným zastáncem pokračování bojů s Mallikornem a taky podporoval tvrdej postup proti Armidenu, kterej už si prej olízal rány ze svatý války a kouká, kde by co drapnul. Nicméně GZS je prý totálně neschopná od doby, co Kalleste umřel a hodnověrejš zpráv není moc. No, milej Ebel, kterej je prej zástupcem po Bořetukovi, než sem Nurn přidělil novýho generála mi řek, že vejbuch byl tak silnej, že to musela bejt bomba ze známýho vysokýho třaskavýho učení ve Wilfu. A tyhle Wilfordský elfové že Nurnu pěkně pijou krev, protože dokud si tam odpalovali kopce a dělali z nich rovinu, potud bylo dobře, ale teď s tím začli kšeftovat a dodávaj prej hlavně do Armidenu a Mallikornu a tam je jasná spojitost s Hamirským vejbuchem. Kupčej s tím přes prostředníka, nějakýho Tabrala Podžinka, kudůka z Kostence. Tam by bylo dobře se chytit. Ebel nám nabídnul za vypálení Wilfordský univerzity dvacet táců a řek, že je to všechno naprosto neoficiální akce. Pěkně děkuju. Poradili sme se a druhejš poradostin ráno mu na to kejvli. No, dal jsem hlasovat a všichni přítomný byli pro. Nevim, já z toho mám blbej pocit. Nerad bych se houpal na elfí šibenici. Ebel nás dovyzbrojil, přidal ještě jednoho koně a slíbil, že o hobití poselstvo se postará, stejně jako i pošle vojáky do Marivoru a prověří nepravosti, který se tma dějou. Připadal mi na vojáka až moc normální a lidsky angažovanej. Kam ta Gwendarronská armáda spěje.

Do Kostence jsme dorazili osmejch poradostin a podle Ebelovejš inštrukcí se zorientovali, kde má kudůk svůj barák. Byl maskovanej jako nějakěj normální krámeč, myslim že s kobercem. Worrel nebo kdo se tam vydal na vobhlídku jako neviditelnej, ale v patře, kde to vypadalo že má Podžimeč komnaty, hlídal kroll a neviditelnýho elfa zčul. Takže máme sice zmapovaej barák, ale asi budem muset provést frontální útok.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*